Γελονώ Αγγείου

ΠΡΩΤΟ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΣ

Δέ σ' έχασα δέ μ' έχασες
ξέρω τ' άστρο πού μένεις
ξέρω πού θάρθω νά σέ βρώ
καί πού μέ περιμένεις.

Στρώσε τό στρώμα σου γιά δυό
γιά σένα καί γιά μένα
ν' αγκαλιαστούμε απ' την αρχή
νάν' όλα αναστημένα.

Σ' αγκάλιασα μ' αγκάλιασες
μού πήρες καί σού πήρα
χάθηκα μές στά μάτια σου
καί στή δική σου μοίρα.

Μέσα στίς ίδιες γειτονιές
έρημος γυρνάω
ότι μαζί σου σπόρωσα
γυρνώ καί τό γυρεύω.

Γίνου φωτιά γίνου βροχή
καί στείλε μου τα πίσω
καρδιά μου πάρε με μαζί
ή άσε με νά γίνω.

Ο έρωτας είναι σκοτεινός
ήσουν νά σ' αγκαλιάσω
ζωγράφιζε μεσοκαρδίς
πού χέρι νά σού δώσω

ΕΡΓΑΤΙΚΟ

Ἀπ' ~~[illegible]~~ τὸ πρωῒ μὲς στὴ βροχὴ
καὶ μέσα στὸ λιοπύρι
γιὰ μιὰ μπουκιὰ κι ἕνα ποτήρι
καὶ δόξα τῶ Θεῶ.

Πέτρα στὴν πέτρα ὁλημερὶς
χτίζω καὶ δὲ σὲ φτάνω
ἥλιε μου πόσο εἶσαι ἀπάνω
καὶ δόξα τῶ Θεῶ.

Παράθυρο γιὰ τ' ὄνειρο
κι αὐλὴ γιὰ τὸ σεργιάνι
ὁ ἴσκιος σου νὰ μὴ σὲ χάνει
καὶ δόξα τῶ Θεῶ.

~~[illegible]~~
Κάνω τὴ στέγη ἀπὸ γυαλὶ
μὲ τ' ἄστρα νὰ κοιμᾶσαι
ἀγάπη μου νὰ μὲ θυμᾶσαι
καὶ δόξα τῶ Θεῶ.

Γαλανή Αγγέλου

Nº (1) Βιενέζικα

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

ΕΙΚΟΝΑ ΠΡΩΤΗ

(Κάπου στό λόφο τῆς Καστέλλας. Νύχτα.

- Στό βάθος ἄσπρη αὐλή, ἄσπρου σπιτιοῦ, χωρίς φράχτη, πού κατεβαίνει μέ δύο σκαλιά σ'ἕνα πλατύ δρόμο.

-'Ἀριστερά ἐμπρός σκαλωσιές ἀπό γιαπί καί κυβικοί σωροί ἀπό τοῦβλα.

- Τό ἐνδιάμεσο ἀπό τή σκαλωσία ὥς τό βάθος, καθώς κι'ἡ δεξιά μεριά τῆς σκηνῆς καλύπτεται μέ πόρτες σπιτιῶν.

- Τά σκηνικά αὐτά πρέπει νἆναι ὑποδηλωτικά, ἡ κατασκευή τους διαγραμματική.

- Στήν αὐλή εἶναι ἕνα τραπέζι, μακρύ ὥς τέσσερα μέτρα, στρωμένο μέ ἄσπρο τραπεζομάντηλο. 'Ολόγυρα ἀπ'τό τραπέζι μιά δεκαπενταριά γυναῖκες κι'ἄντρες. ὅλοι τους ντυμένοι σέ μαῦρα κι'ἄσπρα.

- Μένουν ἀσάλευτοι στίς θέσεις τους ἔτσι ὅπως στίς ζωγραφιές τοῦ μυστικοῦ δείπνου.

- 'Η στατική αὐτή εἰκόνα συνοδευόμενη ἀπό τό τελευταῖο μέρος τῆς μουσικῆς εἰσαγωγῆς, πέφτει βαθμηδόν σέ ἡμίφως κι' ὅταν ἡ μουσική τελειώσει ὁ φωτισμός ἔχει μετατοπισθεῖ στό προσκήνιο.

- 'Από ἀριστερά μπαίνει ἕνας πολύ καλοντυμένος νέος ἄνδρας κοιτάζοντας ἕνα γύρω σά νά θέλει νά προσανατολιστεῖ.

- 'Αμέσως μετά μπαίνει μιά νέα γυναῖκα, ἐπίσης πολύ καλοντυμένη.

- 'Από,τό ντύσιμο καί τό βάδισμά τους γίνεται ἀμέσως φανερό πώς δέν ἀνήκουνε στίς γειτονιές τῆς Καστέλλας.

./.

ΞΕΝΙΑ - Καί ποῦ εἶμαστετώρα ;

ΛΑΛΑΣ - Κάπου στήν κορφή τῆς Καστέλλας.

ΞΕΝΙΑ - 'Εδῶ εἴχαμε σκοπό ναρθοῦμε ;

ΛΑΛΑΣ - Ὄχι .

ΞΕΝΙΑ - Ἄρα χαθήκαμε .

ΛΑΛΑΣ - Μάλλον ....

ΞΕΝΙΑ - Τότε εἶμαστε πολύ κοντά στόν προορισμό μας .

ΛΑΛΑΣ - " Προορισμός", " Χαθήκαμε ". Τίς ἔχεις πιᾶ δέκα πέντε φορές αὐτές τίς λέξεις. Φαίνεται πώς σοῦ ἀρεσουνε πολύ .

ΞΕΝΙΑ - Μοῦ ἀρέσουν ὅλα τά πράματα πού δέν πιστεύω.

(Κάθεται σ'ἔνα πεζοῦλι ἤ σ'ἔνα σωρό ἀπό τοῦβλα . 'Ανάβουν τσιγάρο)

ΛΑΛΑΣ - Τί ἄλλο δέν πιστεύεις ;

ΞΕΝΙΑ - Ἄν ἀρχίσω νά λέω, θά τρομάξης .

ΛΑΛΑΣ - Λέγε ....

ΞΕΝΙΑ - Κουταμάρες, ἀπλῶς δέν πιστεύω σέ τίποτα .

(Παύση)

ΛΑΛΑΣ - Νομίζω πώς θά κάνουμε καλά νά γυρίσουμε πίσω ... 'Αμφιβάλλω ἄν ἐδῶ πάνω βρεθεῖ ἄνθρωπος νά μᾶς βοηθήσει

ΞΕΝΙΑ - Τί ἀκίνητη πού εἶναι ἡ θάλασσα!..

ΛΑΛΑΣ - Χμ!...

ΞΕΝΙΑ - Ἄμα τή βλέπεις ἔτσι ἥσυχη, ἀναρωτιέσαι πῶς εἶναι-δυνατό νἆναι τόσο βαθειά!

ΛΑΛΑΣ - Μπορῶ κάλλιστα ν'ἀφήσω τό αὐτοκίνητο ἐκεῖ πού εἶναι καί νά στείλω αὔριο κάποιον νά τό φτιάξει . 'Η λεωφόρος περνᾶ κάπου ἐδῶ κάτω, παίρνουμε ἔνα ταξί καί πᾶμε νά βροῦμε τούς ἄλλους .

ΞΕΝΙΑ - Λοιπόν ἡ ζωή εἶναι κομμένη στά δύο ! Εἶναι τελείως

ἄλλο πρᾶμα τή μέρα καί τελείως ἄλλο πρᾶμα τή νύχτα.

ΛΑΛΑΣ - Δέ νομίζεις πώς θάτανε τρέλλα ν'ἀφήσω ἀφύλαχτο ἐδῶ πέρα τ'αὐτοκίνητο ; Μπορεῖ νά κλέψουν τά λάστιχα, νά σπάσουν τά κρύσταλλα ἤ καί νά τό κλέψουν ὁλόκληρο . Σ'αὐτές τίς γειτονιές ποτέ δέν ξέρεις τί γίνεται .

ΞΕΝΙΑ - Νύχτα θάθελες νά πεθάνεις ἤ μέρα ;

ΛΑΛΑΣ - Λέω νά ειδοποιήσω τήν ἀστυνομία νά στείλη ἕνα ἀστυφύλακα νά τό προσέχει . Πάντως αὔριο πρωΐ θά πάρω στό τηλέφωνο τήν ἀντιπροσωπεία καί θά τούς τά ψάλω . 'Ενός μηνός αὐτοκίνητο δέν ἐπιτρέπεται νά παρουσιάσει τέτοιο ἐλάττωμα . Μετάνιωσα πικρά πού ἔδωσα τό σπόρ αὐτοκίνητο καί πῆρα αὐτό . Ἦταν μεγάλη βλακεία . 'Η πιό μεγάλη βλακεία τῆς ζωῆς μου . Δέν ξέρεις πόσο ἔχω στενοχωρεθεῖ . Σπανίως ἔχω στενοχωρεθεῖ τόσο πολύ . 'Εγώ κατά βάθος δέν ἤθελα μέ κανένα τρόπο νά δώσω τό σπόρ . 'Αλλά ἐπηρρεάστηκα . Εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος πού ἐπηρρεάζεται πολύ εὔκολα . Συνήθως δέν κάνω τίποτα ἐπειδη τό θέλω ἐγώ . Τά τρία τέταρτα ἀπ'ὅσα κάνω γίνονται χωρίς τή θέλησή μου καί χωρίς νά ξέρω γιατί . τό ξέρεις πώς ἤμουνα παντρεμμένος ;

ΞΕΝΙΑ - Τό ξέρω .

ΛΑΛΑΣ - Τό ξέρεις πώς ὕστερα χώρισα ;

ΞΕΝΙΑ - Τό ξέρω .

ΛΑΛΑΣ - Πρίν παντρευτοῦμε εἴμασταν δυόμισυ χρόνια μαζί καί μετά τό γάμο μας μόνο εἰκοσι- ἔξη ἡμέρες . 'Απόδειξη ὅτι καί πρίν ἀπ'τό γάμο δέν εἴχαμε κανένα λόγο νά εἴμαστε μαζί . Θυμᾶμαι ὅτι τή μέρα τοῦ γάμου παρακαλοῦσα νά τῆς συμβεῖ αὐτοκινητιστικό δυστύχημα καί νά μήν ἔρθει στήν ἐκκλησία ... Φεύγουμε ;

ΞΕΝΙΑ - Γιατί ; Εἶν'ὤραῖα δῶ πάνω .

ΛΑΛΑΣ - Τί ὀμορφιά ἔχει ... ;

ΞΕΝΙΑ - Ἔχεις τήν ἐντύπωση ὄτι κάποιος θά περάσει .

ΛΑΛΑΣ - Ποιός θά περάσει ;

('Η Ξένια πού σηκώνεται ἀπ'τή θέση της , γιά πρώτη φορά τή συνάθροιση στήν αὐλή)

ΞΕΝΙΑ - Τί κάνουν αὐτοί ἐκεῖ ... ;

ΛΑΛΑΣ ('Αφοῦ κοιτάζει) - Τρώνε ...

(Πηγαίνει μερικά βήματα πρός τό βάθος καί στέκει ἐκεῖ.)Μπορῶ νά σᾶς ἐνοχλήσω ;

(Κάποοιος ἀπ'τήν αὐλή σηκώνεται ἀπ'τή θέση του καί πλησιάζει τό Λάλα . Τόν λένε 'Αντρέα)

ΑΝΤΡΕΑΣ - Καλησπέρα .

ΛΑΛΑΣ - Καλησπέρα . Κάτι ἔπαθε τ'αὐτοκίνητό μου ἐδῶ στόν ἀνήφορο καί μείναμε . Μήπως ὑπάρχει κανένας ειδικός ἐδῶ κοντά , καμμιά βενζινάντλία ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Κατεβῆτε ἀπό δῶ ἴσια . σέ καμμιά διακοσαριά μέτρα θά πέσετε πάνω στά ταξί πού κάνουν πιάτσα στή Λεωφόρο . Οἱ ταξιτζῆδες θά ξέρουνε τί νά κάμετε .

ΛΑΛΑΣ - Εὐχαριστῶ . (Στήν Ξένια) - Θέλεις νἄρθεις μαζί μου ἤ θά περιμένεις ;

ΞΕΝΙΑ - Θά περιμένω . Ἔχω ρημάξει τά τακούνια μου σ'αὐτούς τούς παληόδρομους .

ΛΑΛΑΣ - Ὅπως θέλεις . Θά κάνω ὄσο μπορῶ πιό γρήγορα .

ΞΕΝΙΑ - Ἄσε μου τά τσιγάρα σου ... ;

(Τῆς δίνει τά τσιγάρα του)

ΛΑΛΑΣ - Δέν φοβᾶσαι νά μείνεις μόνη σου ... ;

ΞΕΝΙΑ - Σάν τί μπορεῖ νά πάθω ;

('Ο Λάλας φεύγει)

(Στό ἀναμεταξύ ὁ 'Αντρέας ἔχει πάειστήν αὐλή, ἔχει φέρει μιά καρέκλα καί τώρα τή δίνει στήν Ξένια)

ΞΕΝΙΑ - Εὐχαριστῶ . (Κάθεται)

('Ο 'Αντρέας ξαναγυρίζει στήν αὐλή . 'Η Ξένια παρακολουθεῖ τίς κουβέντες τους)

ΑΝΤΡΕΑΣ - Δέν ἔχει ἄλλο κρασί ;

Β: ΝΑΥΤΗΣ - Ἔχει ὅσο θές .

ΧΡΗΣΤΟΣ - Πολύ πίνεις .

ΑΝΤΡΕΑΣ - Καλά κάνω .

ΝΑΥΤΗΣ - Ποιός δέν πίνει ;

ΧΡΗΣΤΟΣ - Ὅλοι πίνουμε.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ὅποιος δέν πίνει νά φύγει .

Δ: - Πιό σιγά .

ΝΑΥΤΗΣ - Γιατί ;

Δ : - Δέν ἔχουμε γάμο .

ΑΝΤΡΕΑΣ - " Τήν κάρη θάψε μέ χορό, καί τό παιδί μέ γλέντι".

ΝΑΥΤΗΣ - " Σκιάζεται ὁ χάρος τό χορό- φοβάται τά τραγούδια"

ΝΑΥΤΗΣ - Τ'ἀκούς;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Κι'ἐμεῖς δέ θάψαμε γέρο ἤ γρηά γιά νάμαστα φρόνιμοι .

ΜΑΝΝΑ - Τό Μάρτη θάκλεινε εἰκοσιεφτά ... !

Α: ΓΥΝΑΙΚΑ Εἰκοσιεφτά ...

Β: ΓΥΝΑΙΚΑ Ἄν πᾶς καί βάλεις τά χέρια σου πάνω στόν τάφο του ἡ γῆς θά χτυπᾶ τό σφυγμό του .

ΓΥΝΑΙΚΑ - Καί τό χῶμα θἆναι ζεστό ! ...

(Μιά κοπέλλα μ'ἕνα ποτῆρι κι ἕνα μπουκάλι κρασί, πλησιάζει τήν Ξένια)

ΞΕΝΙΑ - Μά τί τρέχει ;

ΑΝΝΑ - Δέ διαβάζετε ἐφημερίδες ; Κοπιάστε στό τραπέζη ἔχει θέση

- ἔχει θέση ...

ΞΕΝΙΑ - Εὐχαριστῶ, ἔχω φάει ...

ΑΝΝΑ - Τέτοια τραπέζια δέν εἶναι γιά φαΐ .

ΞΕΝΙΑ - Μά τί τρέχει ;

('Η Μάνναπλησιάζει στήν Ξένια . Πίσω της ἀκολοῦθανε οἱ περισσότεροι ἀπό τήν αὐλή)

ΜΑΝΝΑ - Εἶμαι ἡ μάννα του .. 'Εγώ τὤξερα πώς μ'αὐτή τή γυναῖκα πούμπλεξε θά τέλειωνε ἄσχημα ... Τί ἦταν ὁ γυιός μου ; ... Ἕνα φτωχό παιδί, μηχανικός στήν 'Αλκυόνα, μ'ἑκατό δραχμές μεροκάματο ... ἐνῶ ἐκείνη ἦταν ἀριστοκράτισσα, μιά παράξενη, λέει, κοπέλλα, ἀπό τό Κολωνάκι... Τί καλό ξημέρωμα μποροῦσε νἄχε αὐτή ἡ ἱστορία ... Ἅμα τούς εἶδα γιά πρώτη φορά, νά τήν κρατᾶ ἀπ'τό χέρι καί ν'ἀνηφορίζουν τό δρόμο κατά δῶ ἕν ἕνα σύγκρυο μοῦ ἠλέχτρισε ὅλη τή ράχη ὅπως ἡ γάτα ἅμα ν νιώθει θεομηνία ... Καί δέν εἶχα ἄδικο ... ἑνάμισυ χρόνο αὐτή ἡ γυναῖκα τόν ἔχε κάμει παραλοϊκό Ἔτρεχε σά λυσσασμένος μέ τή μοτοσυκλέττα, ἔπινε καί χόρευε ὅσο νά πέσει ξερός . Βούταγε μετά ψαροντούφεκα σέ εἴκοσι όργυιές βάθος , δερνότανε μ'ὅποιον δέν τήν κοίταζε ὅμορφα ...

ΧΡΗΣΤΟΣ- Ἔλα μέσα, μάννα ...

ΜΑΝΝΑ (Στήν Ξένια) - Σοῦμοιαζε ... Ὅλες ἐσεῖς μοιάζετε .. Τά μάτια σας ἀντί νά κοιτᾶνε ἔξω - κοιτᾶνε μέσα σας ... Ἔχετε μιά παράξενη μυρουδιά σά βανίλια ... καί περπατᾶτε σά νά σιχαίνεστε τή γῆ πού πατᾶτε ...

ΧΡΗΣΤΟΣ- Φτάνει, Μάννα, ἔλα, πᾶμε μέσα ...

ΜΑΝΝΑ - ... καί προχτές τή νύχτα τή νύχτα πού γίνηκε τό κακό ὁ γέρο μου κι'ἐγώ ξυπνήσαμε ἀλαφιασμένοι ἀπό τά

- ὄνειρα ... Τί ἔχεις ; τοῦ λέω ... Εἶδα, μοῦ λέει, πώς τό παιδί ἦτανε ξαπλωμένο ἀνάσκελα πάνω στό λόφο - ἐκεῖ ποῦ ἀμολᾶνε τούς χαρταετούς ... Εἶχε τά χέρια ἀνοιχτά σά νά παρακαλοῦσε καί πλάϊ του ἦτανε ἕνα κανάτι κρύο νερό ... Κι'ἦρθε ἕνας ἄντρας, πού περπατοῦσε ἀργά κι'ἔσερνε μακρύ ἄσπρο πανί καί τόνε σκέπασε ... Μά ἀπό τήν ἄλλη μεριά ἦρθε ἕνας ἄλλος πού περπατοῦσε γρήγορα, τόνε ξεσκέπασε, πῆρε τό σεντόνι κι'ἔφυγε . Τότε ξανάρθε ὁ ἄντρας πού περπατοῦσε ἀργά, ξανάφερε τό σεντόσι καί τύλιξε τό παιδί ... Μά ὁ ἄλλος ξαναφάνηκε γρήγορος, σά μπου - ρίνι, ἅρπαξε τό σεντόνι, ἔσπασε τό κανάτι μέ τό κρύο νερό καί χάθηκε ...

ΧΡΗΣΤΟΣ -Ἔλα, μάνα... Τί τή νιάζουν αὐτά τήν ξένη κοπέλλα...

ΜΑΝΝΑ -μΔέν εἶναι ξένη ... Κανένας δέν εἶναι ξένος ... Κι' ἀπό πάνω τῆς μοιάζει ... Ἴσως νἆναι κι'ἀπό τήν ἴδια γειτονιά ... Μπορεῖ καί νά γνωρίζονται ....

ΞΕΝΙΑ - Πῶς τή λέγανε ;

ΧΡΗΣΤΟΣ - Σύλβια ...

ΞΕΝΙΑ - Ὄχι, δέν τή ξέρω ...

ΜΑΝΝΝΑ - Οὔτε γώ τήν ἤξερα, ὅμως ~~τί μπορεῖ~~ ἔχασα ἕνα γυιό γιά χάρη της ... Οὔτε σύ μᾶς ξέρεις - ὅμως τί μπορεῖ νά χάσεις γιά χάρη μας κανένας δέν τό ξέρει..

ΧΡΗΣΤΟΣ - Φτάνει, μάννα ...

ΜΑΝΝΑ - Ἄσε με νά τῆς μιλήσω ... Θέλω νά τῆς τά πῶ ὅλα ...

ΞΕΝΙΑ - Κι'ἐγώ θέλω νά σᾶς ἀκούσω .

ΜΑΝΝΑ - Ξύπνησε ὁ γέρος μου ἀπ'τό ὀνειροπού εἶδε καί μἤὗρε ὄρθια κοντά στό παράθυρο ν'ἀφουγκράζομαι τή μουρ ~~μ~~ μούρα τῆς νύχτας ... Τί ἔχεις ; μοῦ λέει ... Εἶδα πώς καθόμουνα κεῖ, στήν αὐλή, κι'ἦρθε πάνω στά στήθια μου μιά μεγάλη ἄσπρη

στήθια μου μιά μεγάλη άσπρη πεταλούδα . Τότε τήν έσφιξα πάνω μου, μ'αύτή άρχισε νά σπαρταρά καί νά θέλει νά φύγει. Τήν έσφιξα πιό πολύ πάνω μου μ'-αύτή μού γλύστρησε κι'έφυγε κατά τίς στέγες . - 'Εγώ έμεινα κοιτάζοντας τά χέρια μου πού είχανε γίνει άσπρα άπ'τ'άλεύρι τής πεταλούδας κι'όπως τά κοίταξα είδα πώς κρατούσα ένα μικρό άσπρο περιστέρι ...'Επειδής δέν ήθελα νά μού φύγει κι'αύτό,τώκλεισα μέσ, στήν άγκαλία μου έτσι,μ'όλη μου τή δύναμη.Μ'αύτό χτυπιότανε,φτεροκοπούσε,ήθελε νά μού φύγει κι'όπως τόσφιγγα γιά νά μήν τό χάσω,άρχισε ν νά κλαίει..."Αρχισα νά τό νανουρίζω γιά νά κοιμηθεί...καί κοιμήθηκε...'Εγώ όμως τρόμαξα πού κοιμήθηκε-σάν πώς νά μήν έπρεπε νά κοιμηθή-κι'άρχισα νά τού φωνάζω νά ξυπνήσει,μά κείνο δέ ξύπναγε.... τούπεζα,τού φώναξα γιά νά ξυπνήσει.....

ΧΡΗΣΤΟΣ Φτάνει μάννα.

Γ' ~~Τώρα μετράει μόνο ότι έγινε...~~

Δ' ~~Καί μονάχα όπως έγινε....~~

~~ΑΝΤΡΕΑΣ~~

Γ' Τώρα ότι ήταν νά γίνει,γίνηκε....

Δ' Τώρα μετράει μόνο ότι έγινε....

ΑΝΤΡΕΑΣ Καί μονάχα όπως έγινε...

ΜΑΝΝΑ Τί θέτε δηλαδή νά πώ,καλά καμωμένο;

ΑΝΤΡΕΑΣ Σκέφου ποιές ήτανε οι τελευταίες του κουβέντες.... Σφίχτηκε πάνω μου καί είπε....(Δέν έχω παράπονο, ώραία ήτανε,καλά ήτανε...) Ξέρεις πολλούς νά φύγανε μέ τήν ψυχή έτσι γιομάτη;

Γ΄ 'Ο ἴδιος δέ μετάνιωσε γιά ὅτι ἔγινε, ἐμεῖς θά μετανιώσουμε γιά λογαριασμό του...; Μέ ποιό δικαίωμα;

Α΄ΓΥΝ. "Οτι καλό κι'ὅτι ἀκριβό
ὁ οὐρανός τό παίρνει
τό δάκρυ ἀλάτι καί νερό
καί πίσω δέν τό φέρνει..

(1)

Γ΄ΑΝΔΡΑΣ "Οτι καλό κι'ὅτι ἀκριβό
ὁ οὐρανός τό παίρνει
τό μοιρολόϊ ἄνεμος
καί πίσω δέν τό φέρνει.....

('Η Μάννα φεύγει στό βάθος)

ΑΛΛΟΣ "Οπου'ναι νιός καί δέν πετᾶ
μέ τοῦ βοριά τά νέφη,
χαράμι πάει του ἡ ζωή
κι'ἄδικα τήνε τρέφει...

ΑΛΛΟΣ Νά φύγω νιός ἕνα πρωΐ
μ'ὅλη τή δύναμή μου
νά μέ θυμᾶστε ~~στήν~~ ὡς ἤμουνα
κι'ὥς θάμαι στήν ταφή μου...

('Ο 'Αντρέας ἀρχίζει νά τραγουδᾶ)

ΑΝΤΡΕΑΣ Δέ σ'ἔχασα, δέ μ'ἔχασες....

ΜΙΑ ΦΩΝΗ Σωπᾶστε...γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ.....

ΑΝΤΡΕΑΣ (Τραγουδάει)
Ξέρω τ'ἀστρί πού μένεις
Ξέρω ποῦ θάρθω νά σέ βρῶ
καί ποῦ μέ περιμένεις......

ΜΙΑ ΦΩΝΗ Ντροπή.....

Solo Variazioni di Piacere

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΚΟΝΤΡΟ ①

REFRAN

ΚΟΝΤΡΟ ②

REFRAN

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΚΟΝΤΡΟ ③

REFRA

ΚΟΝΤΡΟ ④

REFRAN

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

REFRAN ag

ΑΛΛΗ ΦΩΝΗ "Οποιος ντρέπεται, ἄς φύγει....

ΑΝΤΡΕΑΣ (Τραγοῦδι)

Στρῶσε τό στρῶμα σου γιά δύο
γιά σένα καί γιά μένα
ν'ἀγκαλιαστοῦμε ἀπ'τήν ἀρχή
νἆναι ὅλα ἀναστημένα..

'Ο δρόμος εἶναι σκοτεινός
ὡς πού ~~σάά~~-νά σ'ἀνταμώσω,
ξεπρόβαλε μεσοστρατίς
τό χέρι νά σοῦ δώσω...

ΜΙΑ ΦΩΝΗ Πιό σιγά, ρέ παιδιά...πιό σιγά...

('Αλλά σάν ἡ φωνή νά τούς ἐρεθίζει, ἀρχίζουν πολλοί τώρα μαζί νά τραγουδᾶνε στόν ἴδιο σκοπό)

Σ'ἀγκάλιασα μ'ἀγκάλιασες
μοῦ πῆρες καί σοῦ πῆρα
χάθηκα μέσ'στά μάτια σου
καί στή δική σου μοῖρα..

Μέσα στίς ἴδιες γειτονιές
ἔρημος ζητιανεύω
ὅτι μαζί σου σκόρπισα
γυρνῶ καί τό γυρεύω.....

Γίνου φωτιά, γίνου βροχή
καί στεῖλε μου τα πίσω
Καρδιά μου, πᾶρεμε μαζί
ἤ ἄσε με νά ζήσω.....

(Στό μεταξύ κάποιος ἔχει ἔρθει μέ μπουζοῦκι κι'ἔχει ἀκομπανιάρει τό τελευταῖο τετράστιχο..Κι'ὅταν τό τραγοῦδι τελειώσει..

τραγοῦδι τελειώσει,αὐτος συνεχίζει νά παίζει.'Ο Β΄σηκώνεται σέ χορευτική στάση κι'ἀρχίζει σιγά-σιγά νά χορεύει- βαρειά σά μέσα σέ θρησκευτική κατάνυξη..Στό χορό του προστίθεται καί δεύτερος καί τρίτος καί σέ συνέχεια ὅλοι οἱ ἄντρες..'Η πενιά σιγά-σιγά σβήνει,ὁ χορός συνεχίζεται χωρίς μουσική.....'Η ΞΕΝΙΑ ἔρχεταί ἀργά στό προσκήνιο καί στέκει κάτω ἀπόδμιά δέσμη φῶς, ἐνῶ ὁ φωτισμός στούς χορευτές βαθμηδόν χαμηλώνει καί σταθεροποιεῖται σέ ἕνα ἡμίφως....

ΞΕΝΙΑ (Μικρόφωνο μέ ἀντηχεῖο)

Φοβᾶμαι δῶ πάνω...."Αμα ἡ θάλασσα εἶναι τόσο ἥσυχη, ἀναρωτιέσαι πῶς εἶναι δυνατό νἆναι τόσο βαθειά..'Αλλά ἄμα οἱ ἄνθρωποι εἶναι ὅπως εἶναι,τρομάζεις μέ τό πόσο βαθειά εἶναι ἡ καρδιά τους.....

<u>Σ Κ Ο Τ Α Δ Ι</u>

Χορός 1.30 – 2.00

<u>Θέμα και παραλλαγές</u>

Χατζιδάκις

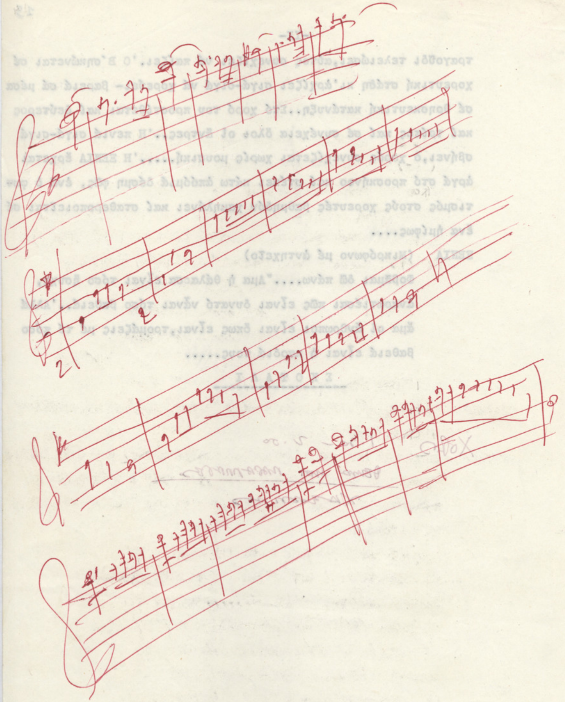

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

ΕΙΚΟΝΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Στόν ἴδιο χῶρο.Τώρα ὅμως εἶναι μεσημέρι..'Ο δυνατός ἥλιος χαίρεται στούς ἄσπρους τοίχους, πυρώνει τίς πέτρες καί τό χῶμα. Μιά αἴσθηση δίψας....

'Από τό βάθος ἔρχονται δύο ἐργάτες, Περπατᾶνε ἀργά-καθώς εἶναι φαγωμένοι καί πιωμένοι πρίν ἀπό λίγο- στό ταβερνάκι τ τῆς γειτονιᾶς..'Ο ἕνας τραγουδάει μέ πολύ μεράκι...

Κάνω τή στέγη ἀπό γυαλί
μέ τ'ἄστρα νά, κοιμᾶμαι
'Αφέντη μου νά μέ θυμᾶσαι
καί Δόξα τῷ Θεῷ. ΦΕΥΓΟΥΝ

Δόξα τω θεω

(ΜΠΑΙΝΕΙ ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΠΩΛΗΤΗΣ)

ΜΙΚΡΟΠ/ Λεμόνια,πορτοκάλλα....Ζουμερά λεμόνια,..γλυκά πορτοκάλλια Λεμόνια,πορτοκάλλια..

ΑΝΤΡΕΑΣ (ΜΠΑΙΝΕΙ) πλησιάζει τό μικροπωλητή.Διαλέγει δυό πορτοκάλλια πληρώνει,ἔρχεται,κάθεται σ'ἕνα σωρό τοῦβλα κι'ἀρχίζει νά καθαρίζει τό ἕνα..Σ'ὅλο αὐτό τό διάστημα ὁ ἄλλος συνεχίζει νά φωνάζει:)

Ζουμερά λεμόνια,γλυκά πορτοκάλλια...
Νά τρώει ὁ ἄλλος καί νά σοῦ τρέχουν τά σάλια...
Ζουμερά λεμόνια, γλυκά πορτοκάλλια....
νά τρώει ἡ μάννα καί τοῦ παιδιοῦ νά μή δίνει,..
κι'ὁ κόσμος νά λέει, γιά δές ἐκεῖ χάλια..
Ζουμερά λεμόνια, γλυκά πορτοκάλλια,.
δέν τά δίνω μέ χρῆμα, ἀλλά μέ παρακάλια....

(Βλέποντας ὅτι κανεις ἄλλος πελάτης δέν παρουσιάζεται πλησιάζει στόν 'Αντρέα)Σοῦχω πεῖ τήν ἱστορία τοῦ πορτοκαλλιοῦ

ΑΝΤΡΕΑΣ Τουλάχιστον δέκα φορές....

ΜΙΚΡΟΠΩ "Ε,τότε καλά..(ΦΕΥΓΕΙ) καί ἡ φωνή του ἐξακολουθεῖ ν'ἀκούγεται ἀπ'τόν πλαϊνό δρόμο)

ΞΕΝΙΑ (ΜΠΑΝΕΙ) Βλέπει τόν 'Αντρέα πού σκυφτός καθαρίζει τό πορτοκάλλι-πλησιάζει..'Ο 'Αντρέας τήν ἀντιλαμβάνεται καί σηκώνεται)...

ΑΝΤΡΕΑΣ Χάλασε πάλι τ'αὐτοκίνητό σας;

ΞΕΝΙΑ "Οχι..

ΑΝΤΡΕΑΣ "Η νομίζατε πώς θά μᾶς βρῆτε ἀκόμα νά χορεύουμε;

ΞΕΝΙΑ Οὔτε κι'αὐτό..'Απλῶς ἤθελα νά ξανάρθω.

ΑΝΤΡΕΑΣ Θέλεις πορτοκάλλι;

ΞΕΝΙΑ Θέλω...

ΑΝΤΡΕΑΣ Μπορεῖς νά κάτσης πάνω στά τοῦβλα;

ΞΕΝΙΑ Μπορῶ...

ΑΝΤΡΕΑΣ Τό πορτοκάλλι ὅμως,καθάρισέτο μόνη σου,τά δικά μου χέρια εἶναι ἀπό τή δουλειά....(Τῆς δίνει τό ἀκαθάρτο πορτοκάλλι)

ΞΕΝΙΑ Θέλω νά μάθω γιατί ξενυχτούσατε προχτές,ποιός ἦταν αὐτός πού σκοτώθηκε καί γιατί χορεύατε;

ΑΝΤΡΕΑΣ "Ητανε φιλός μου,ὁ καλύτερός μου φίλος..

ΞΕΝΙΑ Πῶς σκότωθηκε;

ΑΝΤΡΕΑΣ Σέ καυγᾶ. Τόν χτυπήσανε μ'ένα ἀμερικάνικο σουγιά στήν πλάτη....

ΞΕΝΙΑ Γιά ποιό λόγο;

ΑΝΤΡΕΑΣ Κάποιοι πειράξαν τό κορίτσι του...

ΞΕΝΙΑ Τί ἦταν αὐτό τό κορίτσι;

ΑΝΤΡΕΑΣ Τή λέγανε Σύλβια,ἦταν ἀπό καλή οἰκογένεια...'Εγώ νομίζω πώς στήν ἀρχή ρίχτηκε τοῦ ξαδέρφου μου ἀπό παρανομιά ἀπ' ἕνα καπρίτσιο...."Υστερα ὅμως τῆς ἄρεσε,ἔμπλεξε κι'αὐτή, δηλαδή.....

ΞΕΝΙΑ Πῶς γνωριστήκανε;

ΑΝΔΡΕΑΣ 'Ο φίλος μου δούλευε μηχανικός στήν 'Αλκυόνα....

ΞΕΝΙΑ Τί εἶναι ἡ 'Αλκυόνα;

ΑΝΤΡΕΑΣ "Ενα ἀπό τά καραβάκια πού κάνουν συγκοινωνία Πειραιᾶ- Σαλαμῖνα....Καί μιά νύχτα,ὅπως ἔστρωνε πάνω στήν κουβέρτα τῆς γέφυρας,βλέπει μιά γυναῖκα...Πάει κοντά..'Ανασηκώνει τά μάτια καί τόν κοιτάει...Ζεῖ ὁ Βασιλιᾶς 'Αλέξανδρος τοῦλέει.. "Ζεῖ καί βασιλεύει....".... "Τότε κάθισε πλάϊ μου...." (Παύση....Τήν κοιτάζει κατάματα καί ἐπίμονα) Γιατί κατεβαίνετε στόν Πειραιᾶ...Τί γυρεύετε;

ΞΕΝΙΑ Δέν ξέρω,οὔτε μέ νιάζει τί γύρευε ἡ ἄλλη...

ΑΝΤΡΕΑΣ 'Εσύ τί γυρεύεις; γιατί ξανάρθες;

ΞΕΝΙΑ Θές νά φύγω;

ΑΝΤΡΕΑΣ Δέν εἶπα τέτοιο πρᾶμα...

ΞΕΝΙΑ Θές νά μέ ξαναδεῖς;

ΑΝΤΕΑΣ Φύγε.....

ΞΕΝΙΑ Θές νά μέ ξαναδεῖς;

ΑΝΤΡΕΑΣ Σ'ἄσκημη γειτονιά ἦρθες νά παίξεις....

ΞΕΝΙΑ Δέν ἦρθα νά παίξω....

ΑΝΤΡΕΑΣ Καί διάλεξες ἐμένα δέν εὕρισκες ἄλλονε....

ΞΕΝΙΑ Εἶναι ἀπό τή νύχτα πού σέ διάλεξα....

ΑΝΤΡΕΑΣ Κι'ἄ δέ μ'εὕρισκες...ὅπως τώρα...

ΞΕΝΙΑ Θά ἐρχόμουν αὔριο,μεθαύριο,τήν ἄλλη βδομάδα,τόν ἄλλο μῆνα..

ΑΝΤΡΕΑΣ Γιατί;

ΞΕΝΙΑ Θές νά μέ ξαναδῆς;

ΑΝΤΡΕΑΣ Θέλω.....

ΞΕΝΙΑ 'Απόψε;

ΑΝΔΡΕΑΣ 'Απόψε...

ΞΕΝΙΑ Περίμενέ με στήν Κόκκινη Βάρκα.....

ΑΝΤΡΕΑΣ Τί ὥρα;

(Δίνουν τά χέρια. 'Η Ξένια κάνει νά φύγει)

ΑΝΤΡΕΑΣ Στάσου,μή φεύγεις ἀκόμα.....

ΞΕΝΙΑ "Ολα εἶναι ἀλήθεια.Τίποτα δέν εἶναι ψέματα.Μέ λένε Ξένια, σέ λένε 'Αντρέα. Ἦρθα καί σέ βρῆκα ὥρα μία τό μεσημέρι πάνω στήν Καστέλλα κοντά στήν 'Αγία Σοφία...Καί τό βράδυ στίς δέκα θ'ἀνταμώσουμε στήν Κόκκινη Βάρκα.."Ολα εἶναι ἀλήθεια, τίποτα δέν εἶναι ψέματα καί τίποτα δέ θά σοῦ φαίνεται πιά παράξενο ἄν καταλάβης αὐτά πού θά σοῦ πῶ: "Οταν ἤμουν δεκάξη χρονῶ πῆγα καί κοιμήθηκα μ'ἕνα ἄντρα... Δέν τόν ἀγαποῦσα,οὔτε ἕνιωθα τήν ἀνάγκη ν'ἀρχίσω νά κοιμᾶμαι μέ ἄντρες...'Απλῶς καί μόνο ἤθελα νά γίνω γυναῖκα.. Αὐτή ἡ πρώτη γνωριμιά μέ τόν ἔρωτα μοῦ ἄφησε στίςαἰσθήσεις μιά μυρωδιά καί μιά γεύση ἀπό φάρμακο.."Υστερα ἀγάπησα γιά πρώτη φορά στή ζωή μου..Κί'ἐκεῖνος μ'ἀγάπησε..Σήμερα περνᾶμε ὁ ἕνας πλάϊ στόν ἄλλον καί λέμε μιά τυπική καλημέρα. Τίποτα ἄλλο ἀπό μιά τυπική καλημέρα..Καί ἴσως-ἴσως στό βάθος νά τρέφει ὁ ἕνας γιά τόν ἄλλον μιά κρυφή ἀντιπάθεια..ἕνα σκληρό σπόρο ἀπό μῖσος...Στήν ἀρχή νομίζαμε κι'οἱ δυό πώς εἴχαμε συναντηθεῖ μέσα στό θαῦμα..Στό τέλος εἴδαμε πώς διάψευση ἐκεῖνος γιά μένα καί γώ γιά κεῖνον κοιταζόμασταν πικραμένοι στά μάτια κι'ὁ καθένας ξεχωριστά σκεφτότανε τό λάθος πού εἶχε κάνει..Χωρίσαμε.."Ομως μιά αἴσθηση ματαιότητας φαρμακώνει ἀπό τότε τή ζωή μου..Δυό χρόνια ἀργότερα παντρεύτηκα..."Οχι γιατί ξαναπίστεψα στόν ἔρωτα, ἀλλά γιατί εἶχα ἀνάγκη νά πιστεύω σ'ἕνα δεσμό.... Μέσα στή σκέψη μου μεγαλοποίησα,ὀμόρφηνα,ἀνοικοδόμησα τό

ρημαγμένο θεσμό τοῦ γάμου καί τήν ὥρα τοῦ μυστηρίου ἔνιωθα πώς κάτι ἱερό συντελεῖται...."Ομως κι'αὐτό κράτησε τόσο λίγο...'Ο γάμος μας ἦταν μόνο μιά συναλλαγή μόνο μιά ~~ἀσφάλει~~λεπτομέρεια μέσα στή βολή τῆς ἀστικῆς μας τάξης καί ἀσφάλειας....'Ο ἄντρας μου εἶχε φιλενάδες, εἶχα κι'ἐγώ φίλους...."Υστερα μοῦ ζήτησε νά χωρίσουμε...Εἶπα "ναί ".....γιατί ὄχι; "Ολα εἶναι ἀλήθεια, τίποτα δέν εἶναι ψέματα....."Ομως εἶμαι εικοσιτεσσάρω χρονῶ καί ἀρνιέμαι νά δεχτῶ πώς τίποτα πιά δέν πιάνει ρίζες μέσα μου καί πώς ὅλα θάρχονται καί θά περνᾶνε ἀνώδυνα.........Δέν ἦρθα νά παίξω.....Τήν νύχτα πού τραγουδοῦσες ἔτσι ὅπως ἔκλεινες τά μάτια σου καί μιά ρυτίδα χάραζε ἀνάμεσα στά φρύδια σου, μοῦρθε σέ μιά στιγμή ἡ ἀνάσα σου στό πρόσωπο.......ἡ φωνή σου μύριζε αἷμα......Καί τώρα, κοντά στό γιαπί, πάνω στά τοῦβλα, τό σῶμα σου μύριζε σῶμα καί τσιμέντο, τά χέρια σου μοσχομυρίζανε πορτοκάλλι.. "Ολα εἶναι ἀλήθεια, τίποτα δέν εἶναι ψέματα ἤ παράξενο, καί σέ πιστεύω....."Ηρθα καί σέ βρῆκα ὥρα μία πάνω στήν Καστέλλα,κοντά στήν 'Αγία Σοφία καί τό βράδυ στίς δέκα θ' ἀνταμώσουμε στήν κόκκινη βάρκα..........

ΞΕΝΙΑ ΦΕΥΓΕΙ..........

Α΄ΕΡΓΑΤΗΣ

'Απ'τό πρωΐ, μέσ'στή βροχή
καί μέσα στά λιοπύρι,
γιά μιά μπουκιά κι'ἕνα ποτῆρι
καί Δόξα τῷ Θεῷ.........

('Απ'τό γιαπί βγαίνουν μιά ὁμάδα ἐργάτες ...Μπαίνουνε στή σειρά καί μεταφέρουνε ἀπό ἀρισρερά στά δεξιά, χέρι-χέρι τοῦβλα...Μόλις ὁ πρῶτος τελειώσει τό τετράστιχο τό ξαναλένε ὅλοι μαζι)

2 Β

Α'ΕΡΓΑΤΗΣ Πέτρα στήν πέτρα όλημερίς
χτίζω καί δέ σέ φτάνω..
"Ηλιε μου, πόσο εΐσαι πάνω
καί Δόξα τῷ Θεῷ....

(2)

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ (Τό ἴδιο)

('Απ'τό γιαπί βγαίνει ὁ ΧΡΗΣΤΟΣ καί πλησιάζει τόν 'Αντρέα πού στέκει ἀκόμα κατά τή μεριά πού ἔφυγε ἡ Ξένια.
Οἱ ἐργάτες παρακολουθοῦν τή συζήτηση)

ΧΡΗΣΤΟΣ Θά πᾶς;

ΑΝΤΡΕΑΣ "Αν θά πάω που;

ΧΡΗΣΤΟΣ "Ωρα δέκα στήν Κόκκινη Βάρκα .....

ΑΝΤΡΕΑΣ 'Εσένα τί σέ νιάζει;

ΧΡΗΣΤΟΣ Μέ νιάζει...θές νά σοῦ πῶ τί εἶν'ὅλες αὐτές;

ΑΝΤΡΕΑΣ Συμβουλές δέ χρειάζομαι....

ΧΡΗΣΤΟΣ Στήν "Αννα ὅμως χρειάζονται.....

ΑΝΔΡΕΑΣ Τότε σῦρε συμβούλεψε τήν "Αννα σου...

ΧΡΗΣΤΟΣ Δέν εἶπα λέξη ὡς τά τώρα, γιατί σέ νόμιζα ἐν τάξει.. Κι'εἶπα δέ βάφτει ἄν τόν ἀγαπᾶ..Μπορεῖ καί νά τῆς βγῆ σέ καλό.."Ομως ἐσύ δείχνεις σκάρτος....

ΑΝΤΡΕΑΣ Τί φταίω ἐγώ γιά τό τί νιώθει ἐκείνη....

ΧΡΗΣΤΟΣ Φταῖς...Δέ μοῦ περνᾶς ὅλη τήν ὥρα ἀπ'τό δρόμο,δέν κοντοστέκεις στό παράθυρο καί δέ μᾶς κάνεις τόν τσαχπίνη;

ΑΝΤΡΕΑΣ Παράταμε....

ΧΡΗΣΤΟΣ Καί τώρα, ἐπειδή ἦρθε ἡ ἄλλη....θές νά σοῦ πῶ τί εἶναι ὅλες αὐτές;

ΑΝΤΡΕΑΣ "Οτι θέλει ἄς εἶναι......

ΧΡΗΣΤΟΣ Πουτάνες εἶναι........

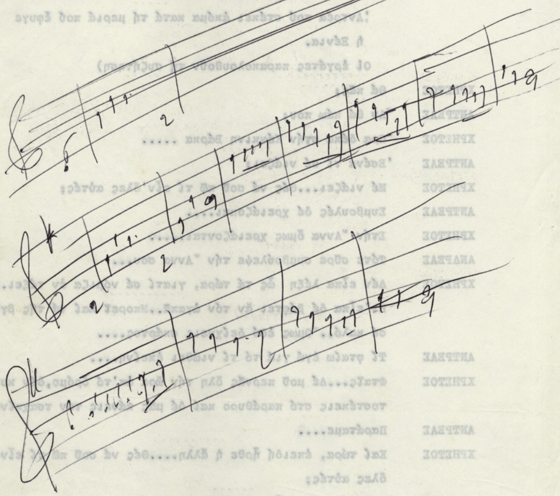

('Ο 'Αντρέας τοῦ δίνει μιά γερή γροθιά καί τόν στέλνει νά κυλιστεῖ στά πόδια τῶν ἐργατῶν...'Ο Χρῆστος σηκώνεται παίρνει θέση ἀνάμεσα στούς ἐργάτες κι'ἡ μεταφορά τῶν τούβλων ξαναρχίζει)

Α'ΕΡΓΑΤΗΣ (Τραγουδάει)

Παράθυρο γιά τ'ὄνειρο
κι'αὐλή γιά τό σεργιάνι
ὁ ἴσκιος σου νά μή σέ χάνει
καί δόξα τῷ Θεῷ.....

3

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ (Τό ἴδιο)

(Καθώς τραγουδᾶνε ὁ 'Αντρέας πάει νά πάρει σειρά ἀνάμεσα τους,ἀλλ'αὐτοί δέμ τοῦ κάνουνε θέση)

ΑΝΤΡΕΑΣ ΦΕΥΓΕΙ

Α"ΕΡΓΑΤΗΣ Κάνω τή στέγη ἀπό γυαλί
μέ τ'ἄστρο νά κοιμᾶσαι
ἀφέντη μου, νά μέ θυμᾶσαι
καί Δόξα τῷ Θεῷ.....

4

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ (Τό ἴδιο)

Σ Κ Ο Τ Α Δ Ι

ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

23

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

ΕΙΚΟΝΑ ΤΡΙΤΗ

(Στήν κορφή τοῦ λόφου. 'Επάνω μιά σειρά ἀπό ὡραίους πολύχρωμους χαρταετούς. 'Ο ΧΡΗΣΤΟΣ μέ τήν παρέα του,ἄλλοι τέσσερις νέοι δείχνουν νά κρατοῦν τίς καλοῦμπες τῶν χαρταετῶν. Δεξιά στό προσκήνιο, σ'ἕνα κομμάτι βράχο, κάθεται ἡ ΑΝΝΑἡ ἀδερφή τοῦ Χρήστου.-

Φυσάει ἀέρας.

ΕΞΕΤΑΣΤΕΑ (ΧΟΡΟΣ?) 0-30 — 1.00

ΑΝΝΑ - (Τραγουδάει)

Στό λόφο πάω καί περιμένω
μ'ἕνα χαρταετό στό ἀγέρι
Σέ εἶπα ἐλιά καί περιστέρι
σέ εἶπα μύθο, ἔρωτα ὄνειρο

-.-

"Ακουσε τή φωνή μου κι'ἔλα
πρίν ἀποκοιμηθεῖ τ'ἀγέρι
καί πρίν καεῖ τό μεσημέρι
Σέ εἶπα πεῖνα, δίψα μου,ἔρημο

("Ενα τύμπανο σέ ἀλαφιασμένο ρυθμό ἀρχίζει ν'ἀκούγεται. Οἱ νέοι κοιτάζουν ἀνήσυχοι ἕνα γύρω, ψάχνοντας. Τό τύμπανο σταματᾶ. Οἱ νέοι μένουν ἀσάλευτοι κι'ἀμέσως ἀπό μεγάφωνομέ ἀντηχετο-ἀκούγονται οἱ φωνές τῆς Ξένιας καί τοῦ 'Αντρέα ἀνάκατες μέ τά περάσματα τοῦ ἀέρα)

ΦΩΝΗ ΞΕΝΙΑΣ - 'Ο ἥλιος λάμπει !

" ΑΝΤΡΕΑ - Σάν τά μάτια σου !

" ΞΕΝΙΑ - Τί εἶπες ;

" ΑΝΤΡΕΑ - Πώς ὁ ἥλιος λάμπει σάν τά μάτια σου!

" ΞΕΝΙΑΣ - Μπορεῖ νά λάμπει σάντά μάτια μου, μά εἶναι ζεστός σάν τή φωνή σου!

" ΑΝΤΡΕΑ - Εἶπες ζεστός σάν τή φωνή μου !

ΦΩΝΗ ΞΕΝΙΑΣ -~~ΦΩΝΗ/ΞΕΝΙΑΣ~~ - Τό εἶπα !

" ΑΝΤΡΕΑ - Ἔλα, ἀγάπη μου...

" ΞΕΝΙΑΣ - Μέ εἶπες " ἀγάπη " σου !

" ΑΝΤΡΕΑ - Σέ εἶπα ἀγά μου !

" ΞΕΝΙΑΣ - Ἀγάπη μου

X

" ΑΝΤΡΕΑ - Ἔλα μαζί μου..

" ΞΕΝΙΑΣ - Ποῦ ;

" ΑΝΤΡΕΑ - Νά πιοῦμε νερό .

" ΞΕΝΙΑΣ - Δέ διψῶ.

" ΑΝΤΡΕΑ - Θέλω νά πιῆςνερό κι'ἄς μή διψᾶς!

" ΞΕΝΙΑΣ - Θά πιῶ !

" ΑΝΤΡΕΑ - Θέλω νά πιῶ μαζύ σου ἀπ'τό ἴδιο νερό.

" ΞΕΝΙΑΣ - Θέλω νά πιῶ μαζί σου ἀπ'τό ἴδιο κρασί.

" ΑΝΤΡΕΑ - Θέλω νά πιῶ μαζί σου τό ἴδιο φαρμάκι.

" ΞΕΝΙΑΣ - Θέλω νά πιῶ μαζί σου τόν ἴδιο θάνατο.

" ΑΝΤΡΕΑ - Θέλω νά πιῶ μαζι σου τό ἴδιο σκοτάδι.

" ΞΕΝΙΑΣ - Θέλω νά πιῶ νερό μέσα ἀπ'τά χέρια σου.

" ΑΝΤΡΕΑ - Θέλω νά πιῶ νερό κι'ἄς μή διψῶ.

X

" ΞΕΝΙΑΣ - Τόν οὐρανό τόν θές ;

" ΑΝΤΡΕΑ - Τόν θέλω !

" ΞΕΝΙΑΣ - Πάρτον, κάνε ἕνα μαντῆλι, γιά νά μέ θυμᾶσαι....

" ΑΝΤΡΕΑ - Τόν ἥλιο τόν θές ;

" ΞΕΝΙΑΣ - Τόν θέλω νά στεγνώνω τά μάλλιά μου ὅταν λούζομαι...

" ΑΝΤΡΕΑ - Τά βουνά μοῦ τά δίνεις ;

" ΞΕΝΙΑΣ - Τί τά θές ;

" ΑΝΤΡΕΑ - Νά τά καίω νά ζεσταίνεσαι !

" ΞΕΝΙΑΣ - Παρ'τα ὅλα-τά βουνά. Ἐμένα τί θά μοῦ δώσης ;

" ΑΝΤΡΕΑ - Ζήτα, ὅ,τι θές.....

./.

ΦΩΝΗ ΞΕΝΙΑΣ - Δυό κάμπους μέ στάχυα.

" ΑΝΤΡΕΑ - Τί νά τούς κάνεις ;

" ΞΕΝΙΑΣ - Νά ξαπλώνω καί νά σέ συλλογιέμαι, νά τρέχω καί νά σέ γυρεύω.!...

" ΑΝΤΡΕΑ - Τή θάλασσα δός μου, θά σοῦ φτιάξω ἕνα καθρέπτη νά χτενίζεσαι !

" ΞΕΝΙΑΣ - Δέ μπορῶ πιά νά σωπαίνω.

" ΑΝΤΡΕΑ - Φώναξε ὅσο θές!

" ΞΕΝΙΑΣ - Ἡ φωνή μου δέ χωράει τή χαρά μου.!..

" ΑΝΤΡΕΑ - Σοῦ χαρίζω ὅλες τίς φωνές !.

" ΞΕΝΙΑΣ - Τούς ἀνέμους θέλω...μοῦ τούς δίνεις ; Πῶς ἀλλιῶς νά βγάλω χίλιες φωνές.

X

" ΑΝΤΡΕΑ - Ἔλα, ἀγάπη μου...

" ΞΕΝΙΑΣ - Ἔρχομαι....

" ΑΝΤΡΕΑ - Κουράστηκες ;

" ΞΕΝΙΑΣ - Μαζί σου ποτέ δέν κουράζομαι!

" ΑΝΤΡΕΑ - Οἱ πλεξοῦδες σου λύθηκαν.

" ΞΕΝΙΑΣ - Μοῦ τίς λύσαν τά χέρια σου.

" ΑΝΤΡΕΑ - Τά μαλλιά σου χύθηκαν στόν οὐρανό!..Τό ἀπόγεμα γέμισε ἀπό τά μαλλιά σου.

" ΞΕΝΙΑΣ - Τά μαλλιά μου εἶναι δικά σου.

" ΑΝΤΡΕΑ - Δέκα ἥλιοι μπλεχτήκανε πάνω τους! Πῶς νά μαζέψω τά μαλλιά σου ;

" ΞΕΝΙΑΣ - Ὅπως θές, τά μαλλιά μου εἶναι δικά σου !

" ΑΝΤΡΕΑ - Ἔλα μαζύ μου, θά σοῦ κάνω μιά κορδέλλα ἀπό γαλαξία...

" ΞΕΝΙΑΣ - Κάνε ὅ,τι θές. Λύστα δέστε μέ τό γαλαξία. Τά μαλλιά μου εἶναι δικά σου.

Σκηνή 17 (Μπαίνουν ἡ ΞΕΝΙΑ καί ὁ ΑΝΤΡΕΑΣ. Αὐτός κρατάει ἕνα μεγάλο χαρταετό).

./.

ΦΩΝΗ ΞΕΝΙΑΣ - Δυό κάμπους μέ στάχυα.

" ΑΝΤΡΕΑ - Τί νά τούς κάνεις ;

" ΞΕΝΙΑΣ - Νά ξαπλώνω καί νά σέ συλλογιέμαι, νά τρέχω καί νά σέ γυρεύω.!...

" ΑΝΤΡΕΑ - Τή θάλασσα δός μου, θά σοῦ φτιάξω ἕνα καθρέπτη νά χτενίζεσαι !

" ΞΕΝΙΑΣ - Δέ μπορῶ πιά νά σωπαίνω.

" ΑΝΤΡΕΑ - Φώναξε ὅσο θές!

" ΞΕΝΙΑΣ - Ἡ φωνή μου δέ χωράει τή χαρά μου.!..

" ΑΝΤΡΕΑ - Σοῦ χαρίζω ὅλες τίς φωνές !.

" ΞΕΝΙΑΣ - Τούς ἀνέμους θέλω...μοῦ τούς δίνεις ; Πῶς ἀλλιῶς νά βγάλω χίλιες φωνές.

X

" ΑΝΤΡΕΑ - Ἔλα, ἀγάπη μου...

" ΞΕΝΙΑΣ - Ἔρχομαι....

" ΑΝΤΡΕΑ - Κουράστηκες ;

" ΞΕΝΙΑΣ - Μαζί σου ποτέ δέν κουράζομαι!

" ΑΝΤΡΕΑ - Οἱ πλεξοῦδες σου λύθηκαν.

" ΞΕΝΙΑΣ - Μοῦ τίς λύσαν τά χέρια σου.

" ΑΝΤΡΕΑ - Τά μαλλιά σου χύθηκαν στόν οὐρανό!..Τό ἀπόγεμα γέμισε ἀπό τά μαλλιά σου.

" ΞΕΝΙΑΣ - Τά μαλλιά μου εἶναι δικά σου.

" ΑΝΤΡΕΑ - Δέκα ἥλιοι μπλεχτήκανε πάνω τους! Πῶς νά μαζέψω τά μαλλιά σου ;

" ΞΕΝΙΑΣ - Ὅπως θές, τά μαλλιά μου εἶναι δικά σου !

" ΑΝΤΡΕΑ - Ἔλα μαζύ μου, θά σοῦ κάνω μιά κορδέλλα ἀπό γαλάζια...

" ΞΕΝΙΑΣ - Κάνε ὅ,τι θές. Λύστα δέστε μέ τό γαλάζια. Τά μαλλιά μου εἶναι δικά σου.

(Μπαίνουν ἡ ΞΕΝΙΑ καί ὁ ΑΝΤΡΕΑΣ. Αὐτός κρατάει ἕνα μεγάλο χαρταετό).

./.

('Ο ΧΡΗΣΤΟΣ κι'ή παρέα του κάνουν πώς άσχολοῦνται μέ τούς άετούς των.

'Η ΑΝΝΑ ξαναλέει τό δεύτερο τετράστιχο άπ'τό ἴδιο τραγοῦδι).

"Ακουσε τή φωνή μου κι'ἔλα
πρίν άποκοιμηθῆ τ'άγέρι,
καί πρίν καῆ τό μεσημέρι
Σέ εἶπα πεῖνα, δίψα μου,ἔρημο...

('Ο 'Αντρέας ἔχει στρώσει κάτω τό χαρταετό καί τοῦ μετρᾶ τά ζύγια. 'Η Ξένια ἔχει γονατίσει πλάϊ του καί παρακολουθεῖ.

"Οταν ή "Αννα σταματάει νά τραγουδᾶ, ό 'Αντρέας άφήνει τό χαρταετό κι'ἔρχεται κοντά της).

ΑΝΤΡΕΑΣ - Γειά σου, "Αννα.....

ΑΝΝΑ - Πρώτη φορά τή βλέπω...Ναί, ἔχεις δίκηο εἶναι ὄμορφη.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Πῶς σοῦ φαίνεται πού ὅλοι ἔχουν λυσσάξει άπό τή ζήλεις τους ;

ΑΝΝΑ - Δέν ξέρω ἄν εἶναι άπό τή ζήλεια τους.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Τότε άπό τί ;

ΑΝΝΑ - Γιά σκέψου του καλά, ἴσωςβρῆς μιά ἄκρη.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Τό σκέφτομαι καί δέ βρίσκω.

ΑΝΝΑ - Καλοῦ-Κακοῦ,πάψε νά φιγουράρης διαρκῶς μαζί της ἐδῶ πάνω. Γιατί δέν πᾶτε κι'άλλοῦ ; γιατί δέν πᾶτε στίς γειτονιές της ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - 'Εδῶ εἶναι ό τόπος μου.

ΑΝΝΑ - 'Ο δικός σου ναί, ὄχι ό δικός της !

ΑΝΤΡΕΑΣ -"Ο,τι δικό μου εἶναι καί δικό της!

ΑΝΝΑ - Λές ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Λέω !

ΑΝΝΑ - Κι'ὅ,τι δικό της εἶναι καί δικό σου ;

./.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Δέ ζήτησα καμμιά ανταλλαγή !

ΑΝΝΑ - Γιά ζήτησέ τη ! (Π α ύ σ η)

ΑΝΤΡΕΑΣ - (Τήν κοιττάει,προσπαθώντας νά μαντέψη τί έννοεΐ).

ΑΝΝΑ - (Σέ ξέσπασμα) 'Εγώ δέ θέλω τό κακό σου !

ΑΝΤΡΕΑΣ - (Τ ήν άφήνει καί ξανάρχεται στό χαρταετό του)

ΑΝΝΑ - (Χωρίς νά κοιτάει τήν Ξένια) Είσαι ευτυχισμένη ;

ΞΕΝΙΑ - (Σηκώνεται καί σά μαγεμένη έρχεται μερικά βήματα μπρός. Στέκει. Ταυτόχρονα ή "Αννα ΦΕΥΓΕΙ άργά σά νά σεργιανά).

ΞΕΝΙΑ - Δέν ξανάρθα ποτέ δώ πάνω κι'ούτε φαντάστηκα πώς θάρθω... Είναι άπόγεμα !..Οί δρόμοι είναι γεμάτοι αυτοκίνητα. τά μαγαζιά είναι άνοιχτά, οί φίλοι μου έχουν πάει σ'ένα κοκτέϊλ στό Χίλτον ...Κι'έγώ ήρθα έδώ μαζί σου γιά νά πετάξουμε ένα χαρταετό. Ποτέ άλλοτε δέν πήγα νά πετάξω χαρταετό. Στήν οικογένεια μου είμαστε πολύ σοβαροί... Καθόμαστε σέ πάγκους, πίνουμε γκαζόζα σέ τσίγκινα τραπέζια. μπύρα σέ μαγαζάκια τής θάλασσας, καί πάνω στίς χαρτοπετσέτες μού γράφει έρωτικά γράμματα. Ζώ μιάν έφηβεία πού δέν τήν έζησα ....καί μιάν ηλικία πού δέν τήν είχα...Μού έδωσε τήν ηλικία μου.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ξένια !....

ΞΕΝΙΑ - Ναί .....;

ΑΝΤΡΕΑΣ - "Ελα.....

ΞΕΝΙΑ - (Παίρνει τόν άετό κι'άνεβαίνει στό βράχο ν ά τού κρατήση κεφάλι)

(Χορός - 'Επίθεσις Χρήστου καί φίλων του. 'Αρπαγή τού χαρταετού καί καταστροφή. Διωγμός Ξένιας καί 'Αντρέα άπό τό λόγο κι'άπ'τόν παράδεισο. Γλέντι τού Χρήστου καί τής παρέας του πάνω στά κομμάτια τού χαρταετού).

Χρόνος 1.30
Σύν. 45''
ΔΥΝΑΜΙΚΟ
μπορεί πάντα κι' αλλιώς

./.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

ΕΙΚΟΝΑ ΠΡΩΤΗ

Στή γειτονιά, ἀπόγεμα.

Οἱ γυναῖκες κάθονται σέ σκαμνιά ἔξω ἀπ'τίς πόρτες καί ράβουνε. 'Απ'τό βάθος ἀκούγονται φωνές "ἔρχεται, ἔρχεται". 'Ο Χρῆστος καί οἱ φίλοι του εἰσβάλλουν ἀπ'τό βάθος ὅπως οἱ προπομποί ἑνός τσίρκου: Κάνουνε τοῦμπες, χοροπηδᾶνε, μιοῦνται τήν παρέλαση μιᾶς μπάντας. Πίσω τους ἔρχεται ὁ Δωδεκάλογος. Μεσόκοπος, ζητιάνος καί διανοούμενος, ὑποτανθάνων κοσμοδιορθωτής καί τυχοδιώκτης. Οἱ γυναῖκες μόλις τόν δοῦν ἀρχίζουν νά χτυποῦν ρυθμικά τά χέρια καί νά τραγουδᾶνε.-

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

" Ἔπεσε ἕνα παραμυθάκι
φύτρωσε μιά παραμυθιά.
Παραμυθιά, παραμυθιά
πόσο μέ κοίμησες βαθειά "

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Κυρίες καί Κύριοι καλό σας ἀπόγεμα. Δέν ἦρθα νά ἐλεηθῶ, δέν ἦρθα νά ἐλεήσω. Ἦρθα νά πάρω καί ἦρθα νά δώσω."Δόσε καί πάρε " πάρε καί δόσε " ἀρχή τοῦ παραμυθιοῦ καί τέλος τοῖς ἐμπορευομένοις τόν ἄρτον - ἀλληλούϊα ! Λοιπόν τί ἔχουμε σήμερα ;

ΓΥΝΑΙΚΕΣ (Φωνάζουν ὅλες μαζί)

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Ἕνας ἕνας παρακαλῶ ἔτσι δέν μπορεῖ νά γίνῃ δουλειά.

Α' ΓΥΝΑΙΚΑ - Κατ'ἀρχή ποῦ χάθηκες τόσες μέρες ;

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Χάθηκα ἐγώ ;

ΦΩΝΕΣ - Χάθηκες, χάθηκες.

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Γιά ἡσυχία παρακαλῶ, γιά ἡσυχία παρακαλῶ! (Σωπαίνουν ὅλοι) Ξεχνᾶτε ὅτι αὐτές τί μέρες ἔτρεχα νά συναντήσω τόν πρωθυπουργό γιά νά τακτοποιήσω τίς ὑποθέσεις σας ;

ΦΩΝΕΣ - Ψεύτη, ψεύτη, ἀπατεῶνα !

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Ἄν σᾶς λέω ψέμματα νά βουλιάξουνε ὅλα μου τά καράβια, νά

στερέψουν όλες μου οἱ πετρελαιοπηγές καί νά μή δώσω νά πιῶ οὔτε μιά βυσινάδα τό ἐρχόμενο καλοκαίρι.-

ΦΩΝΕΣ - Ἐν τάξει ! Λέγε....! Παρακάτω!

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Ἐπρόκειτο λοιπόν νά συναντήσω τόν πρωθυπουργό! Ἀγοράζω ἕνα φάκελλο, γράφω ἀπ'ἔξω " Ἐξοχώτατον Κύριον Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως - ἰδίοις αὐτοῦ χερσί καί ζωγραφίζω καί δίπλα ἕνα ὡραῖο ἅγιο Γεώργιο νά σκοτώνει τό δράκο. Κολλάω τό γραμματόσημο μπαίνω μέσα μέσα στό φάκελλο, κλείνω τό φάκελλο καί πέφτουμε στό γραμματοκιβώτιο. Ἀλλά κατά διαβολική σύμπτωση μέ τό διασταυρούμενο ταχυδρομεῖο ὁ κύριος πρωθυπουργός αὐτοπροσώπως ἐρχότανε νά συναντήση ἐμένα. Αὐτός ὁ βλάξ ὁ ταχυδρομικός διανομέας ἐπειδή ἐκείνη τήν ἡμέρα εἶχε δεῖ μιά παιδική του φίλη καί εἶχε συγχιστεῖ κάνει λάθος κι'ἀντί νά ρίξη τόν πρωθυπουργό κάτω ἀπ'τήν πόρτα μου, τόν ρίχνει κάτω ἀπ'τήν πόρτα τῆς κυρίας Ἀγγέτας. Ἀνοίγει τό φάκελλο ἡ κυρία Ἀγγέτα-γρηά γυναίκα σέ βλέπει καλά-βγάζει τόν πρωθυπουργό ἀπό μέσα " ἄς τό διάβολο, λέει, μ'αὐτές τίς διαφημίσεις " καί τόν πετάει στά σκουπίδια.

ΦΩΝΕΣ - Καί τώρα..; Τώρα τί γίνεται....! Ἐσύ φταῖς !

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Ψυχραιμία παρακαλῶ, ψυχραιμία! Μήν ἀνησυχεῖτε! Ἐδόθηκε ἐντολή νά τόν ξαναβροῦν.

(Ἕνας ἀπό τούς φίλους τοῦ Χρήστου τοῦ πετάει μισό λεμόνι)

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Ποιός πέταξε τό λεμόνι ; Ποιό κάθαρμα ἔρριξε τό λεμόνι;

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ - Δέν ντρέπεστε κοτζάμ ἄντρες;..Ντροπ'ἡ σας..."Αντε πηγαίνετε στό τζού Μπόξ.

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Ὅποιος ξαναρίξει λεμόνι θά τόνε κάμω λεμονάδα καί θά τόνε πιῶ.....

(Γέλια καί φωνές. " ἔλα ἡσύχασε " καί γιά νά στρώσουν τά πράγματα οἱ γυναῖκες ἀρχίζουν νά χτυποῦν πάλι τά χέρια καί

./.

νά τραγουδοῦν)

" Ἔπεσε ἕναπαραμυθάκι
φύτρωσε μιά παραμυθιά
Παραμυθιά παραμυθιά
πόσο μέ κοίμησες βαθειά.

(Στή διάρκεια τοῦ τραγουδιοῦ ὁ Χρῆστος κι'ἡ παρέα του φεύγουν μέ τά ἴδια τερτίπια πού ἤρθανε)

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Ποιός, ἔχει σειρά ;

Α'ΓΥΝΑΙΚΑ - 'Εγώ !

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Μαγείρεψες σήμερα ;

Α'ΓΥΝΑΙΚΑ - Μαγείρεψα

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - "Οποιος δίνει ἕνα πιατάκι φαΐ εἰς τόν πλησίον του εἶναι σάν νά τό καταθέτει στήν Τράπεζα. Ποιός εἶναι τό πρόβλημα σου, ἐσένα ;

Α'ΓΥΝΑΙΚΑ - "Ε δέν τάπαμε ; 'Ο Πέτρος εἶναι δυό μῆνες ἄνεργος!

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - (Κάνει πώς σκέφτεται ἐνῶ ταυτόχρονα βολτάρει ρυθμικά σέ στενούς κύκλους)

"Ανεργος, ἄνεργος, ἄνεργος,
τί κάνει ὅποιος εἶν'ἄνεργος
"Ανεργος,ἄνεργος, ἄνεργος"

(τό βρίσκει) Μάλιστα ! "Οποιος λοιπόν εἶναι ἄνεργος σηκώνεται ἕνα πρωΐ πάει μιά βόλτα ὡς τήν 'Αθήνα κι'ὕστερα γυρίζει σπίτι του ἔξω φρενῶν!

Β'ΓΥΝΑΙΚΑ - Γιατί ἔξω φρενῶν ;

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - "Ετσι θέλει, δικαίωμά του δέν εἶναι ; Φωνάζει ὅλη του τή φαμίλλια στήν τραπεζαρία,βαράει μιά γροθιά στό τραπέζι, τό σπάει καί λέει: Θέλω νά βρῶ γιατί εἶμαι ἄνεργος κι' ὅποιος μ'ἐνοχλήση ἀλλοίμονό του. Κλείνεται σ'ἕνα δωμάτιο κι'ἀρχίζει νά σκέφτεται. Ξύνει τό κεφάλι του, μετράει πόσες τάβλες ἔχει τό πάτωμα, πόσα σημάδια ὁ τοῖχος καί

πόσες ραγισματιές τό ταβάνι: Βρίζει τή γυναίκα του για-
τί τοῦ φέρνει καφέ,δέρνει τό παιδί του γιατί κτυπᾶ ἕνα
ντενεκέ, βλαστημᾶ τό τζάμι τοῦ παραθύρου γιατί εἶναι γυά-
λινο, μουρμουρίζει ἕνα τραγούδι ἐπί ὧρες καί βρίσκει τή
~~ΓΥΝΑΙΚΕΣ~~ λύση !

ΓΥΝΑΙΚΕΣ - (Χειροκροτοῦν)

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Τώρα μέ τή λύση μέσα στό φωτισμένο του μυαλό, τρέχει στό σύνταγμα, καβαλλάει στό χάλκινο λάφι τῆς πλατείας καί φωνάζει. Κυρίες καί Κύριοι, ἀνακάλυψα γιατί εἶμαι ἄνεργος, ἀκοῦστε !....................Καί ὁ τοῦ θαύματος πρίν ἀκόμ τελειώσει ἐμφανίζονται τρεῖς ἄγγελοι τῆς ἐπιγείου τάξεως μέ μαῦρα ματάκια, μαῦρο μουστάκι, γαλάζιες φτεροῦγες καί τοῦ λένε: Χαῖρε ἐλεύθερη διανόηση κι'ἔλα ἀμέσως κάτω ! "Ηρθαμε νά σοῦ ἀναγγείλουμε ὅτι ἀπ'αὐτή τή στιγμή σέ ἀναλαμβάνει τό κράτος. Στέγη, τροφή αὐστηρά φύλαξη δωρεάν καί ὅλα τά οροπέδια τῆς φαντασίας σου ἐλεύθερα νά σεργιανᾶς καί νά σκέφτεσαι!

ΓΥΝΑΙΚΕΣ - (Πᾶνε ν'ἀρχίσουνε πάλι τό τραγουδάκι)

Α'ΓΥΝΑΙΚΑ - (Διαμαρτύρεται) Σταθῆτε ντέ! 'Ο Πέτρος θά τρέχη στή φυλακή ! Τά παιδιά κι'ἐγώ τί θά γίνουμε;

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Δέ θά γίνεσθε ! 'Αφοῦ ἐκ τῶν πραγμάτων δέ γίνεται νά γινόμαστε ὅλοι ! Αὐτό τό πρόβλημα δέν ἔχει λυθεῖ ἀκόμη. 'Εγώ θά τό λύσω;

ΟΛΟΙ - (Τραγούδι)

"Επεσε ἕνα παραμυθάκι
φύτρωσε μιά παραμυθιά
Παραμυθιά, παραμυθιά
πόσο μέ κοίμησες βαθειά.

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Ποιά ἔχει σειρά ;

Γ'ΓΥΝΑΙΚΑ - 'Εγώ !

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Καί τί εἴχαμε πεῖ;

Γ'ΓΥΝΑΙΚΑ - Γιά κεῖνο τό δάνειο ν'ἀποτελειώσουμε τό σπίτι.

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Καί γιάτί θέτε νά τ'ἀποτελειώσετε ἄς μείνει ἀτελείωτο τί πειράζει.

Γ'ΓΥΝΑΙΚΑ - Μά ἄν μείνει ἀστέγαστο καί πιάσουνε βροχές θά πάθουμε μεγάλη ζημιά !

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Καί θέτε δάνειο ἀπ'τό Ταμεῖον...

Γ'ΓΥΝΑΙΚΑ - Ναί !

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - (Θυμωμένος) Δέ σᾶς δίνω !

Γ'ΓΥΝΑΙΚΑ - Νά χαρῇς ὅτι ἀγαπᾶς.

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - (Σό ἴδιο Θυμωμένος) Δέν ἔχει φράγκο! Ἔτσι γιά τιμωρία! Γιά νά γίνετε ἄνθρωποι.

Γ'ΓΥΝΑΙΚΑ - Τί σέ πειράξαμε πάλι ;

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Διαρκῶς μεταθέτετε τό θέμα γιά νἄχετε κάτι νά γκρινιάζετε ! Σᾶς ἀρέσει νά κλαίγεσθε διαρκῶς μέ τή φτώχεια σας! Ἔχετε κάμει τή φτώχεια σας λατέρνα! Εἴσαστε ὅλοι φτωχοκάπηλοι.

Γ' ΓΥΝΑΙΚΑ - Καλά ντέ μή βρίζεις.

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - 'Ανάθεμά τους γιά κοινωνιολόγους! 'Ανακαλύψαμε τά κοινωνικά φαινόμενα καί τά φορτώσαμε ὅλα στήν κοινωνία αἶσχος.

Γ'ΓΥΝΑΙΚΑ - Δηλαδή τί πρέπει νάκάνουμε ;

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Ἄκου κυρά μου, ἐκεῖ πού ζητᾶς δάνειο θά μποροῦσες κάλλιστα νά ζητήσῃς νά μή βρέξει τή φετεινή ἄνοιξη! Νά ζητᾶμε πράματα πού γίνονται ὄχι νά θέλουμε ὅτι μᾶς κατέβει ('Επειδή οἱ ἄλλοι γελᾶνε αὐτός ἀγριεύει) Ἄ δέ σταματήσουν ἀμέσως τά γέλοια θά σηκωθῶ νά φύγω κι'ἄν μέ ξαναδεῖτε νά μέ χέσετε!

Γ'ΓΥΝΑΙΚΑ - Σκάστε λοιπόν ἀφῆστε μας νά κάνουμε τί δουλειά μας. Λοιπόν γίνεται νά μή βρέξει ;

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Ποῦ εἶναι τό σπίτι ; (Βγάζει ἕνα τεφτέρι καί μολύβι)

Γ'ΓΥΝΑΙΚΑ - Στό πέραμα !

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - (Ψάχνοντας στό τεφτέρι του) "Ενα λεφτό γιατί έχω άναλάβει καί ύποχρεώσεις γιά βροχή..."Β σωμε καί λέμε..Βροχή στήν 'Ελευσίνα, στό Βοτανικό,καί στό Μαρούσι..Τό Πέραμα είναι διαθέσιμο,,Λοιπόν σημειώνω...Αίτησις Μαρίας 'Αθανασίου Μερμερίδη κατοίκου Καστέλλα...Λαμβάνω τήν τιμήν νά παρακαλέσω ύμάς όπως κάμει λιακάδα εις τό Πέραμα όλη τήν έφετεινή άνοιξη. "Η αίτοῦσα...'Υπόγραφε! (Τῆς δίνει τό μολύβι νά ύπογράψη)

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ - (Τραγουδᾶνε)

"Επεσε ένα παραμυθάκι
φύτρωσε μιά παραμυθιάς
παραμυθιά, παραμυθιά
πόσο μέ κοίμησες βαθειά

(Πρίν νά τελειώση τό τραγούδι ή Ξένια έμφανίζεται στό βάθος τοῦ δρόμου. Κρατᾶ ένα μικρό δέμα. 'Ο Δωδεκάλογος τή βλέπει καί μόλις τελειώσει τό τραγούδι φωνάζει πρός τή μεριά της)

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Δυστυχῶς είναι άργά δέ θά δεχθῶ άλλους σήμερα ! (Παίρνει βόλτα τίς γυναῖκες μέ τό καπέλλο στό χέρι γιά νά μαζέψει τίς συνδρομές τους ένῶ ταυτόχρονα λέει: Κυρίες καί Κύριοι καληνύχτα σας. Δέν ἦρθα νά έλεηθῶ, δέν ἦρθα νά έλεήσω. "Ηρθα νά πάρω καί ἦρθα νά δώσω " Δόσε καί πάρε" " πάρε καί δόσε " άρχή τοῦ παραμυθιοῦ καί τέλος τοῖς έμπορευομένοις τόν άρτον - άλληλούϊα.(Φεύγει)

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ - (Ξανατραγουδᾶνε τό τραγούδιτ του.

"Επεσε ένα παραμυθάκι

κ.λ.π.

ΞΕΝΙΑ - (Πλησιάζει τήν Α'Γυναίκα καί κάνει νά τῆς δώσει τό δέμα)

Α'ΓΥΝΑΙΚΑ - Τί είν'αύτό ;

ΞΕΝΙΑ - Τό φόρεμα !

Α'ΓΥΝΑΙΚΑ - Κουβέντες λέγαμε, δέν ήταν ανάγκη νά τό φέρεις.

ΞΕΝΙΑ - Γιατί νά μείνουνε κουβέντες! Είν'ώραΐο φόρεμα θά σοῦ πηγαίνει.

Α'ΓΥΝΑΙΚΑ - Μά ἔχω φόρεμα.

ΞΕΝΙΑ -"Ας ἔχεις ἕνα παραπάνω.

Α'ΓΥΝΑΙΚΑ - Μ'ένα πιό πάνω, μ'ένα πιό κάτω τίποτα δέ διορθώνεται,

ΞΕΝΙΑ - Νόμιζα πώς ἤθελες νά σοῦ τό φέρω.

Α'ΓΥΝΑΙΚΑ - Εἶπα πώς θάθελα νάχα πιό πολλά ὄχι πώς θάθελα νά μοῦ φέρεις.

ΞΕΝΙΑ - Προτιμῶ νά μοῦ τό πεῖς καθαρά πώς δέ θές νά τό πάρεις.

Α'ΓΥΝΑΙΚΑ - Καθαρά σοῦ τό λέω.

ΞΕΝΙΑ -'Εξήγησέ μου τοὐλάχιστο ..γιατί ;....

Α'ΓΥΝΑΙΚΑ - Τό νά παίρνεις ἤ τό νά ζητιανεύεις ἕνα κομμάτι ψωμί ἅμα δέν ἔχει νά φᾶς καλό κι'ἅγιο. Κι'ὁ Χριστός ὁ ἴδιος ἦρθε ὥρα ποῦ ζήτησε μιά γουλιά νερό ! 'Αλλά τό νά παίρνεις ἕνα ἀποφόρι μόνο καί μόνον γιά νά πολυτευτῇς δέν ἀξίζει τόν κόπο.

ΞΕΝΙΑ -"Αν σοῦ τὄδινε ἡ γειτόνισσά σου δέ θά τὄπαιρνες;

Α'ΓΥΝΑΙΚΑ - Θά τὄπαιρνα, ἀλλά ἡ γειτόνισσά μου ἔχει ὅσα κι'ἐγώ.

Β'ΓΥΝΑΙΚΑ - (Πλησιάζει βιαστικά τήν Ξένια καί πιάνει τό δέμα) Μή στενοχωριέσαι, ὑπάρχουν κι'ἄλλες ποῦ παρακαλᾶνε! Νά τό πάρω ἐγώ ;

('Η Ξένια τῆς τό δίνει. 'Η Β'Γυναίκα τό παίρνει καί φεύγει. 'Η Ξένια ὅμως δέν παύει νά σκέφτεται τήν ἄρνηση τῆς Α'ΓΥΝΑΙΚΑΣ καί πάει σκεφτική πρός τή μεριά τῆς Γ'ΓΥΝ.

ΞΕΝΙΑ - Εἶναι καλλίτερα τό παιδί ;

Γ'ΓΥΝΑΙΚΑ - Καλλίτερα δόξα τῷ Θεῷ !

ΞΕΝΙΑ - Νά μπῶ νά τό δῶ;

Γ'ΓΥΝΑΙΚΑ - ~~Νά μπῶ νά τό δῶ~~;Κοιμᾶται...Νά σοῦ φέρω ἕνα κάθισμα;

ΞΕΝΙΑ - "Οχι........!

Γ'ΓΥΝΑΙΚΑ - Τό βλέπω, εἶσαι καλή κοπέλλα. Καί στενοχωριέσαι ἅμα δέ σοῦ φέρονται ἀνοιχτόκαρδα..."Ομως ἅμα σκεφτεῖς μιά σπάλα....Πῶς θές νά σέ δεχτοῦμε σάν ἴσα κι'ὅμοια....;

ΞΕΝΙΑ - Γιατί δέν εἶμαι ἴσα καί ὅμοια ;

Γ'ΓΥΝΑΙΚΑ - Σήκωσε, λίγο τά χερια σου καί κοίταξέ τα...

ΞΕΝΙΑ -('Ανασηκώνει τά χέρια)

Γ'ΓΥΝΑΙΚΑ - Δές τί βραχιόλια καί τί δαχτυλίδια. Τἄχεις τόσο πολύ συνηθίσει πού οὔτε πιά τά βλέπεις !

ΞΕΝΙΑ - Καί σεῖς ἄν τἄχατε δέ θά τά φορούσατε ;

Γ'ΓΥΝΑΙΚΑ - 'Εμεῖς αὐτό τό ἕνα ποὔχουμε τό φορᾶμε μιά φορά τό μῆνα γιά νά στολιστοῦμε. 'Ενῷ ἐσεπις δέν τά βγάνετε ἀπό πάνω σας λές καί γεννηθήκατε μ'αὐτά. Κατάλαβες ποιά εἶναι ἡ διαφορά;

ΞΕΝΙΑ - (Σέ ἀπελπισία) "Οχι δέν κατάλαβα, τίποτα δέν κατάλαβα."

ΜΙΑ ΚΟΠΕΛΛΑ - Ξέρετε τί θἄθελε αὐτή ; Νά τραγουδᾶμε ἀπό χαρά πού καταδέχεται νἄρχεται δῶ πάνω ! Νά ξεφωνίζουμε πώς δέ ξεχνᾶμε τή μεγάλη τιμή πού μᾶς κάνει!

ΜΑΝΑ - 'Εσύ βούλωσ'το εἶσαι πολύ μικρή γιά νά κρίνεις!

Γ'ΓΥΝΑΙΚΑ - Δέ ντρέπεσαι μωρή τί τρόπος εἶν'αὐτός !

Α'ΓΥΝΑΙΚΑ - "Ετσι καί ξαναμιλήσεις ἔτσι θά σέ ξεμαλλιάσω !

Γ'ΓΥΝΑΙΚΑ - Μήν τήν ἀκοῦς, αὐτή εἶναι μιά γλωσσοῦ χωρίς τάπα !

ΞΕΝΙΑ - Σᾶς ορκίζομαι ὅτι ποτέ δέ σκέφθηκα κάτι τέτοιο. 'Αντίθετα μάλιστα ἐγώ εἶμαι πού νοιώθω δέ μέ καταδέχεστε καί πῶς μέ περιφρονᾶτε !

ΜΑΝΑ - "Οχι κοπέλλα μου δέ σέ περιφρονᾶμε ! 'Εσύ εἶσαι μόνο μιά κοπέλλα κι'εἶσαι πολύ λίγη γι'αὐτή τή δουλειά! "Ομως ξέρεθς τί εἶναι ὅλοι οἱ ἄλλοι τοῦ συναφιοῦ σου ; Εἶναι ληστές καί κλέφτες...Αὐτό τό ἀναλογίστηκες ποτέ ;

ΞΕΝΙΑ - Ποτέ !

ΜΑΝΑ - 'Από ποῦ ν'ἀρχίσω καί ποῦ νά τελειώσω! "Ας πάρουμε τό

πιό καινούργιο καί τό πιό άλαφρύ...Φαίνεται πώς σιχαθήκανε πάλι τήν κάλπικη ζωή τους καί ξαναβγήκανε γιά δανεικά...Τσιμπολογᾶνε τά τραγούδια μας καί τά τραγουδᾶνε ψευτομαθαίνουνε τούς χορούς μας καί τούς χορεύουνε κι' όποιο παιδί μας τούς άρέσει τοῦ κάνουνε νόημα νά πάῃ!.. Ψέμματα ;

ΞΕΝΙΑ - "Οχι !

ΜΑΝΝΑ - "Ομως πές μου νά χαρῇς τά ὡραῖα σου μάτια, ποιό τραγούδι μας καί ποιός χορός μας τούς ἄγγιξες ποτέ ὡς τό κόκκαλο καί πόσες φορές τούς κάνανε νά σφαχτοῦνε ;

ΞΕΝΙΑ - Καμμιά !

ΜΑΝΝΑ - Σέ μᾶς ἔρχονται μόνον γιά νά πάρουνε γιατί ξέρουνε πώς εὐτές οἱ φτωχικές ἀρχοντόπορτες εἶναι ἀνοιχτές σάν τήν ἅγια Πλάση...! Τίς δικές τους ὅμως τίς πόρτες δέν τίς ἀνοίγουνε ποτέ !...'Από μισόκλειστες πόρτες βγαίνουνε κι'ἀπό μισάνοιχτες μπαίνουνε. Χωρίσανε ὡς καί τό ψωμί σέ δυό εἴδη σέ μαῦρο κι'ἄσπρο. Νά γιατί τούς περιφρονᾶμε...γιατί βαρεθήκαμε πιά νά τούς ταΐζουμε...

ΞΕΝΙΑ - 'Εγώ δέν ἦρθα νά πάρω! Καί δίνω πιό πολλά ἀπ'ὅσα παίρνω!

ΑΝΝΑ - "Ετσι λές ;

ΞΕΝΙΑ - Δέν τό λέω τό πιστεύω !

ΑΝΝΑ - Πόσον καιρό θἆσαι μαζί του μπορεῖς νά μοῦ πῇς ;

ΞΕΝΙΑ - Δέν ξέρω !

ΑΝΝΑ - 'Εγώ θά μποροῦσα νά ὁρκιστῶ πώς θἄμενε μαζί του ὡς τήν τελευταία μου ἀνάσα ἐσύ μπορεῖς ;

ΞΕΝΙΑ - Δέν ξέρω ὅρκους !

ΑΝΝΑ - Δέν ὁρκίζεσαι γιατί φοβᾶσαι! Γιατί δέν εἶσαι σίγουρη γιά τίποτα κι'οὔτε θές νἆσαι! Γιατί δέν εἶναι ὁ πρῶτος οὔτε ὁ δέκατος κι'οὔτε σέ καίει νἆναι ὁ τελευταῖος!

./.

('Η Ξένια κάνει νά φύγῃ πρός τό βάθος ἀλλά τή σταματοῦν φωνές καί τρεχαλητά πού ἀκούγονται ἀπό κεῖ. Μπαίνει ἡ δεύτερη γυναίκα φορῶντας κατά τόν πιό γελοιοποιημένο τρόπο τό φόρεμα πού ἔφερε ἡ Ξένια. Τή συνοδεύουν ὁ Χρῆστος κι'ἡ παρέα του παίζοντας ὅλοι μαζί μιά καρικατούρα κοσμικῆς ζωῆς. Τήν φλερτάρουν,χορεύουν ὁμαδικά, κάνουν τούς τολμηρούς μπλαζέ. Ὕστερα τῆς βγάζουν μέ καθαρά ἐρωτικές κινήσεις τό φόρεμα καί τό ἁπλώνουν χάμω ἔτσι ὅπως θά ξάπλωναν μιά γυναίκα κι'ἀρχίζουν ὁ ἕνας ὕστερα ἀπ'τόν ἄλλον μιά χορευτική μίμηση ἔρωτα-κάτι σά βιασμό τοῦ φορέματος. Οἱ γυναῖκες ἔχουν σηκωθῆ ἀπ'τά σκαμνιά καί μισοκρυμένες πίσω ἀπό τίς πόρτες παρακολουθοῦν τή σκηνή. Ἡ Ξένια στήν ἀρχή τούς παρακολουθεῖ ἀσάλευτη, ὕστερα ὁρμᾶ νά πάρῃ τό φόρεμα ἀλλ'αὐτοί προφταίνουν καί πετῶντας το ἀπόψηλά ὁ ἕνας στόν ἄλλον φεύγουν. Ἡ Ξένια μένει μόνη στό δρόμο. Ψάχνει γιά τίς γυναῖκες-ἔχουνε μπεῖ στά σπίτια τους. Τυλίγεται στά χέρια της σά νά κρυώνει.

ΞΕΝΙΑ - Ποῦ εἶσαι ; Ἐά.....Νύχτωσε πιά ! κι'εἶμαι μονάχη ! Πῶς μά ἄφησες ἔτσι μονάχη !

ΦΩΝΗ ΑΝΤΡΕΑ - ('Από μαγνητόφωνο) Πᾶμε νά φύγουμε τώρα πᾶμε ἀλλοῦ !

ΞΕΝΙΑ - Δέν θέλω νά πᾶμε ἀλλοῦ ! 'Εγώ ἐδῶ ἦρθα !

ΦΩΝΗ ΑΝΤΡΕΑ - 'Από δῶ μᾶς διώχνουνε !

ΞΕΝΙΑ - Θέλω νά πάψουν νά μᾶς διώχνουνε !

ΦΩΝΗ ΑΝΤΡΕΑ - 'Εδῶ εἶναι δύσκολα !

ΞΕΝΙΑ - 'Εγώ ἐδῶ σέ βρῆκα ἐδῶ σέ θέλω !

ΦΩΝΗ ΑΝΤΡΕΑ - Τί θἄλλαζε ἄν εἴχαμε ἀνταμώσει ἀλλοῦ ;

ΞΕΝΙΑ - 'Αλλοῦ μπορεῖ καί νά μήν εἴχαμε βρεθεῖ ποτέ !

ΦΩΝΗ ΑΝΤΡΕΑ - 'Εγώ θά σ'εὕρισκα ὅπου καί νἄσουνα !

ΞΕΝΙΑ - Ἅμα φεύγω διωγμένη ἀπό τή γειτονιά σου νοιώθω τόσο μονάχη.-

./.

ΦΩΝΗ ΑΝΤΡΕΑ - Δέν ἔφυγες ποτέ μονάχη, πάντα μαζί φεύγουμε!

ΞΕΝΙΑ - Μά καί μαζί σου νοιώθω μονάχη ! Κι'εἶναι γιατί δέ μέ πιστεύουνε ! Εἶναι γιατί δέν πιστεύουνε πώς μόνον μαζί μπορούσαμε νἄμαστε μεῖς οἱ δυό ! 'Εσύ τό πιστεύεις ;.... Ποῦ εἶσαι ;......."Ελα....Νύχτωσε ποιά κι'εἶμαι μονάχη! Πῶς μ'ἄφησες ἔτσι μονάχη ;

Σ Κ Ο Τ Α Δ Ι

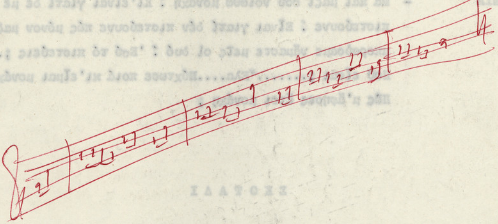

ΕΙΚΟΝΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

Νύχτα στό ἴδιο χῶρο.

Στή μέση τοῦ δρόμου ἕνα μικρό τραπέζι καί πάνω μιά λάμπα πετρελαίου. Μιά καρέκλα ἀπό δῶ μιά καρέκλα ἀπό κεῖ. Ἡ Ξένια κι'ὁ Ἀντρέας κάθονται ἀντικρυστά. Ἀπό μιά φωνή ἀρχίζει ν'ἀκούγεται τό παρακάτω τραγούδι καί λίγο-λίγο νέες φωνές προστίθενται σά νά τραγουδιέται ἀπ'ὅλα τ ά τριγυρινά σπίτια.-

SI A B

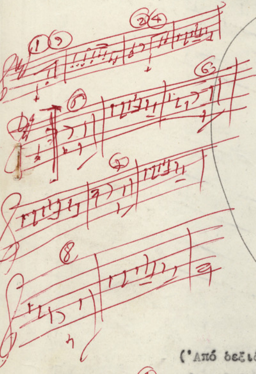

1 Τό ψωμί'ναι στό τραπέζι
2 το νερό'ναι στό σταμνί
3 το σταμνί στό σκαλοπάτι
4 δόσε τοῦ ληστή νά πιῆ.

FA

SI B

-.-

5 Τό ψωμί'ναι στό τραπέζι
6 το νερό'ναι στό σταμνί
7 τό σταμνί στό σκαλοπάτι
8 δόσε τοῦ Χριστοῦ νά πιῆ

-.-

Δόσε μάννα τοῦ διαβάτη
τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ ληστῆ
δόσ'του μάννα νά χορτάση
δόσ'του ἀγάπη μου νά πιῆ

('Από δεξιά μπαίνουν ὁ Λάλας καί δυό Κυρίες)

ΛΑΛΑΣ (7) (8) - Κάπου ἐδῶ τή χάσαμε !...Κάπου ἐδῶ σ'ἕνα ἀπ'αὐτά τά σπίτια θά εἶναι τώρα ἀγκαλιά μέ τό νεαρό Κουταλινό της καί θά μᾶς θυμᾶται...(Φωνάζει) Ξένιααα.... Σοβαρά σᾶς λέω πώς θά μᾶς θυμᾶται.....'Εγώ πάντα ἅμα κάνω κάτι σκέφτομαι κείνους πού δέν κάνουν τό ἴδιο καί εὐχαριστιέμαι περισσότερο μέ κεῖνο πού κάνω ἐγώ.....(Φωνάζει)..Ξένιααα ~~Σοβαρά σᾶς λέω πώς θά μᾶς~~--Παραδείγματος χάρη μ'ἀρέσει

./.

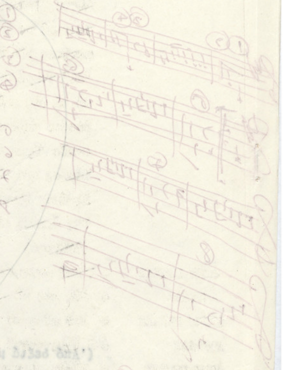

νά τρώω ἕνα μεγάλο παγωτό τήν ὥρα πού δέν τρῶνε οἱ ἄλλοι παγωτό....Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νά κάνω τό παραμικρό ὅταν δέν εἶμαι μέ ἄλλους.."Ισως γι'αὐτό συχαίνομαι τή μοναξιά. Πέντε λεφτά νά μείνω μόνος μπορῶ νά τρελλαθῶ...Μόνο ὅμα κοιμᾶμαι εἶμαι μόνος...'Αλλά οὔτε καί πάλι...πρίν κοιμηθῶ ἀκούω ραδιόφωνο καί μόλις κοιμηθῶ βλέπω ὄνειρα.. (Φωνάζει) Ξένιααα...Πάει χάθηκα..Θἄρθη μιά μέρα πού ὁ κόσμος θά μιλάει μέ δέος γι'αὐτόν ἀπό ἔρωτα.."Ισως μάλιστα ἀξιοποιηθεῖ καί εἶναι ὁ δρόμος πού γνωρίστηκαν οἱ γνωστοί ὡς ἐρασταί τῆς Καστέλλας. Ἦταν μιά ἐποχή πού κανένας δέν ἤξερε τί ἤθελε κι'ὁ καθένας ἔκανε ὅτι τοὔρθε: Ἐδῶ γνωρίστηκαν, ἐδῶ ἀγαπήθηκαν κι'ἐδῶ, ἔζησαν, γύρω ἀπ' πό τό φῶς μιᾶς λάμπας τοῦ πετρελαίου..Κι'ὅμως τά χρόνια ἐκεῖνα εἶχανε γίνει μεγάλα ἔργα, ὁ λόφος εἶχε ἐξηλεκτριστεῖ. Ὅμως αὐτοί προτιμοῦσαν ἕνα μικρό οἰκόπεδο ἀπό φῶς λάμπας πετρελαίου..Κι'ὕστερα πέθαναν...(Φωνάζει) Ξένιααα Κι'ὅμως εἶναι κάπου δῶ καί μᾶς ἀκούει...Λέω νά φύγουμε.. Μᾶς ἀκούει μᾶς περιφρονεῖ καί γράφει τήν ἱστορία της... (Φεύγουν)

ΦΩΝΗ ΞΕΝΙΑΣ - ('Από μαγνητόφωνον) Μέ ἀκούς ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Δός μου τό χέρι σου !

ΦΩΝΗΣ ΞΕΝΙΑΣ - Σοῦ πάει τό φῶς τῆς λάμπας !

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ε ἶναι γιατί χωράει μόνο ἐμᾶς τούς δυό.

ΦΩΝΗ ΞΕΝΙΑΣ - Εἶναι γλυκειά ἡ σιωπή σου, μά ἡ φωνή σου εἶναι ἀκόμη πιό ὄμορφη.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Εἶσαι γλυκειά μές στό σκοτάδι ἀλλά στό φῶς εἶσαι ἀκόμη πιό ὄμορφη.

ΞΕΝΙΑ - Τί καίει ἔτσι ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Τά χέρια μου.

ΞΕΝΙΑ - Τί χτυπάει ἔτσι ;

./.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ἡ καρδιά σου.

ΞΕΝΙΑ - Εὖρε ἕνα τρόπο νά μέ σκοτώσης.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Γυρεύω ! Ἀπ'τό πρωΐ ὥς τό βράδυ ὅλη μέρα αὐτό σκέφτομαι.-

ΞΕΝΙΑ - Θἄθελες ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ναί θἄθελα.

ΦΩΝΗ ΞΕΝΙΑΣ - Ὅμως νά τὤκανες ἀπό χαρά ἔτσι ὅπως ἐγώ τό νοιώθω.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ἀπό χαρά κι'ἀπ'ὅλα τ'ἄλλα μαζί !

ΦΩΝΗ ΞΕΝΙΑΣ - Πῶς θά μέ σκότωνες ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Μέ μαχαίρι...

ΦΩΝΗ ΞΕΝΙΑΣ - Μπορεῖς ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Θά μ'ἄφηνες ;

ΦΩΝΗ ΞΕΝΙΑΣ - Θά σοῦ φιλοῦσα τά χέρια.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Θἄβγαζες ἄχνα ;

ΦΩΝΗ ΞΕΝΙΑΣ - Μόνο μιά λέξη !

(Τό ρολόϊ τῆς ἐκκλησίας χτυπάει τρεῖς)

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ποῦ πᾶς ;

ΞΕΝΙΑ - Κ'άποιοι περνᾶνε !

ΑΝΤΡΕΑΣ - Μή φεύγεις μεῖνε κοντά μου !

ΞΕΝΙΑ - Σέ τρομάζω ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ὄχι !

ΞΕΝΙΑ - Ζητάω πολλά τό ξέρω !

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ἐγώ ζητάω πιό πολλά ἀλλά δέν μπορεῖ νά μοῦ τά δώσης εἶν' ἀργά πιά !

ΞΕΝΙΑ - Ἐμεῖς εἴμαστε ὅλος ὁ κόσμος κι'ὅλος ὁ καιρός μή σκέφτεσαι τίποτα ἄλλο.

ΑΝΤΡΕΑΣ - (Ἀπότομα) Τραγούδια !

ΞΕΝΙΑ - Γιατί ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Γιατί τούς ἀκούω νἄρχωνται καί δέ θέλω νά νομίζουνε πῶς μᾶς ἔχουνε ρημάξει...(Τήν παίρνει ἀπ'τό χέρι κι'ἀρχίζει

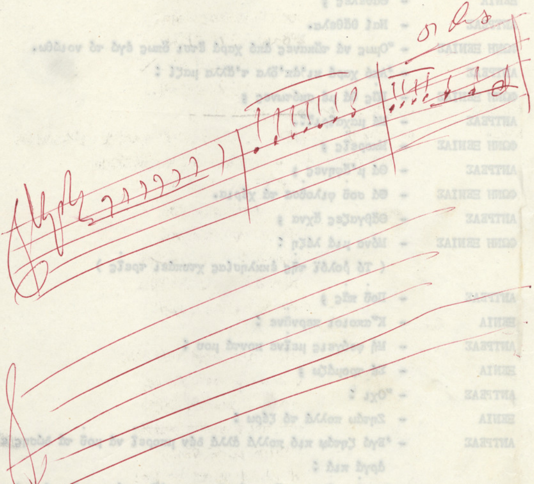

νά τραγουδᾶ μέ καϋμό καί μέ πεῖσμα)

ΑΝΤΡΕΑΣ - Εἶμ'ἕνα παιδί τῆς νύχτας
ἕνας ἴσκιος μοναχός

ΚΙ ΟΙ ΔΥΟ - (1) Ἕνα δάκρυ ἀπό φεγγάρι
τῆς αὐγῆς ἕνας καϋμός
(2) Σ'ἀγαπῶ μά δέ θαρρῶ
(3) νά σέ βρῶ γιατί τό ξέρω
τό φαρμάκι θά σοῦ φέρω

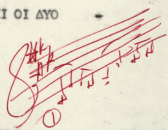

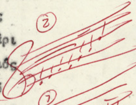

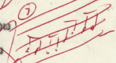

ΑΝΤΡΕΑΣ - Θές νά χορέψουμε ἀγάπη μου ;

ΞΕΝΙΑ - Θέλω ! (Κατεβάζει τή λάμπα ἀπ'τό τραπέζι κι'ἀνεβάζει τήν Ξένια ἐπάνω. Χορεύουν καί τραγουδᾶνε.

'Από τό παραθυρό σου
πέρασε τό καλοκαίρι
πέρασε κι'ἡ συννεφιά
πέρασε ὅλη μας ἡ ἀγάπη
πέρασε ὅλη μας ἡ πίκρα
πέρασε κι'ὅλη ἡ χαρά

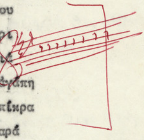

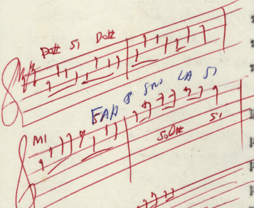

-.-

Εἶμαι μιά βροχή στόν ἥλιο
μιά φωτιά μεσ'τή βροχή
μιά φωνή μεσ'τόν ἀγέρα
μιά σιωπή μεσ'τή σιωπή
Σ'ἀγαπῶ μά δέ θαρρῶ
νά σέ βρῶ γιατί τό ξέρω
ρό φαρμάκι θά σοῦ φέρω

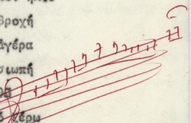

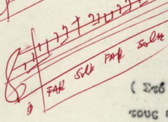

(Στό μεταξύ μπαίνουν ὁ Χρῆστος κι'ἡ παρέα του. Μαζί τους εἶναι καί ἡ Ἄννα. Διασχίζουν τό δρόμο χορεύοντας καί τραγουδώντας ὁμαδικά καί κάθε τόσο ὁ Χρῆστος φωνάζει.

ΧΡΙΣΤΟΣ - Γειτόνοι, ἡ Ἄννα κι'ἐγώ ἀρραβωνιαζόμαστε...Αὔριο τό λέω στή μάννα της! Βγῆτε γειτόνοι νά τό κάψουμε....

./.

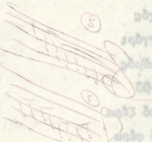
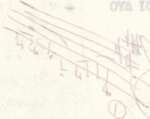

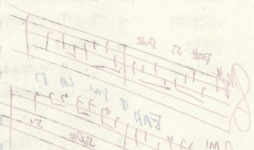
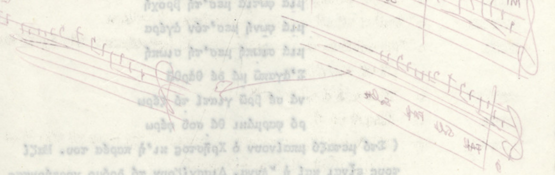

ΧΡΗΣΤΟΣ - (Καί πάλι σέ λίγο)

("Ωρα μας καλή καί καλά στέφανα...'Ο δοῦλος τοῦ Θεοῦ Χρῆστος τήν δούλην τοῦ Θεοῦ "Αννα...Γειτόνοι βγῆτε νά τό κάψουμε.... (Φεύγουν χορεύοντας καί τραγουδῶντας καί τό δικό τους γλέντι σά νάχῃ ἀφανίσει ἐκεῖνο τῆς Ξένιας καί τοῦ 'Αντρέα. 'Η Ξένια ἔρχεται κοντά στό τραπέζι. Σέ λίγο πλησιάζει κι'ό 'Αντρέας.-

ΑΝΤΡΕΑΣ - " Ακουσες, ἀρραβωνιάζονται ! "Αν ἤμουνα δῶ κείνη τήν ὥρα ὁ Θεός νἄβαζε τό χέρι του.

ΞΕΝΙΑ - Πότε ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Τήν ὥρα πού πήρανε τό φόρεμα.

ΞΕΝΙΑ - Ξέχασέ το !

ΑΝΤΡΕΑΣ - Δέ μπορῶ. Οὔτε αὐτό μπορῶ νά ξεχάσω οὔτε ὅλα τ'ἄλλα.

ΞΕΝΙΑ - Ποιά ἄλλα ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - "Οσα ἔχεις κάνει.

ΞΕΝΙΑ - Φίλησέ με.

ΑΝΤΡΕΑΣ - "Οχι ! Νομίζεις πῶς δέ θά τά ξέρουνε οἱ ἄλλοι ἤ πῶς δέν τά φαντάζονται ; Νομίζεις πῶς ἔτσι στά κουτουρού σέ μπομπέψανε ἔτσι σήμερα τ'ἀπόγεμα ;

ΞΕΝΙΑ - Δέ μέ νοιάζει τί κάνουνε οἱ ἄλλοι ἐμένα ἐσύ μέ νοιάζεις.

ΑΝΤΡΕΑΣ - 'Εσένα δέ σέ νοιάζει ἐμένα ὅμως μέ καίει.

ΞΕΝΙΑ - "Αν νοιώθης ταπεινωμένος ἐπειδή ἀγαπιόμαστε δέν ἔχεις παρά νά διαλέξης.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Τή φωτιά ἤ τό γκρεμό ;

ΞΕΝΙΑ - Φίλησέ με !

ΑΝΤΡΕΑΣ - Σέ πόσους ἄλλους τἄχεις ξαναπεῖ αὐτό, ἔτσι μέ τήν ἴδια φωνή καί μέ τό ἴδιο πιάσιμο !

ΞΕΝΙΑ - Φίλησέ με....

ΑΝΤΡΕΑΣ - "Οχι....Σκέφτομαι σέ πόσα κρεββάτια ἔχεις κυλιστεῖ καί ἀπορῶ πῶς μπορῶ καί σ'ἀγγίζω !

./.

ΞΕΝΙΑ - (Μέ μίσος) Σέ πολλά...θές νά σοῦ τά πῶ ἕνα-ἕνα...

ΑΝΤΡΕΑΣ - Γιατί....; Δός μου νά καταλάβω γιατί καί σοῦ ὁρκίζομαι πώς δέ θά ξαναπῶ λέξη !

ΞΕΝΙΑ - Σοῦ τἄχω πεῖ τόσες φορές ! καί σιγά καί δυνατά καίτρυφερά καί ἄγρια ! γιατί δέ θές νά μέ πιστέψεις ! Γιά τόν ἴδιο λόγο πού ἦρθα καί μαζί σου νά γιατί πῆγα καί μέ τούς ἄλλους.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Μή μέ βάνεις ἴδια μέ τούς ἄλλους !

ΞΕΝΙΑ - Τί ἄλλο κάνω ἀπ'τό νά σέ ξεχωρίζω ; Δέν ἀκοῦς τίποτα ἀπ'ὅσα σοῦ λέω οὔτε βλέπεις τίποτα ἀπ'ὅσα κάνω ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Τά ἴδια θἄκανες κάθε φορά ! Γιά ποιό πρᾶμμα παραπάνω νά παινευτῶ ; Τά ἴδια λόγια, τά ἴδια χάδια, ἀκόμα καί τά ἴδια μισόλογα.

ΞΕΝΙΑ - Ἴδια κι'ἀπαράλλαχτα μέ τήν ἴδια λαχτάρα καί τόν ἴδιο φόβο κάθε φορά.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Μ'ἔχεις ξεγελάσει μ'ἔχεις βρωμίσει ὡς τό κόκκαλο !

ΞΕΝΙΑ - Βρώμικια εἶν'ἡ σκέψη σου καί μέσα κεῖ πνίγεσαι....Γι' αὐτό φεύγω πρίν πάθω τά ἴδια........

ΑΝΤΡΕΑΣ - (Τήν ἁρπάζει μόλις κάνει νά φύγη) Ὄχι δέ θά φύγης πρίν τά ξεράσης ὅλα ἐδῶ μεσ'τή μέση τοῦ δρόμου ! Θέλω νά τ' ἀκούσω ὅλα νά χορτάσω ἀπό ἀηδία ! Ἔτσι πού νά λυσσάξω ἀπό χαρά ἅμα σέ βλέπω νά φεύγεις.

ΞΕΝΙΑ - Ὅλα ! Κι'ὄχι γιατί τό θέλεις ἐσύ ἀλλά γιατί τό θέλω ἐγώ !. ....!Ρῶτα !

ΑΝΤΡΕΑΣ - Πόσο χρονῶν σκύλα πῆγες μέ κεῖνο τόν πρῶτο ;

ΞΕΝΙΑ - Δεκάξη ! Πήγαινα στήν τετάρτη Γυμνασίου,φοροῦσα τήν μπλέ ποδιά τοῦ σχολείου καί ἄσπρο γιακά ἀπό πικέ! Θές κι'ἄλλες λεπτομέρειες ; Εἶχα τά μαλλιά μου κοτσίδες δεμένους μέ ἄσπρους φιόγκους καί δέν εἶχα ἀκόμη φορέσει μακριές κάλτσες..

./.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Καί πού σέ πῆγε ;

ΞΕΝΙΑ - Ἐγώ πῆγα καί τόν βρῆκα.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Πού ;

ΞΕΝΙΑ - Σπίτι του, σ'ἕνα πέμπτο ὄροφο. Μόνη μου γδύθηκα καί μόνη μου ξάπλωσα σ'ἕνα κόκκινο χαλί, κάτω στό πάτωμα, ἀνάμεσα στά ἔπιπλα. Ἐκεῖνος στήν ἀρχή μέ κοίταζε καί κάπνιζε

ΑΝΤΡΕΑΣ - Κι'ὕστερα ;

ΞΕΝΙΑ - Δέν ἔκλαψα οὔτε μετάνοιωσα καί τήν ἴδια νύχτα πῆγα στόν κινηματογράφο.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ξαναπῆγες σ'αὐτόν ;

ΞΕΝΙΑ - Καί τήν ἄλλη μέρα καί τήν παράλλη καί πολλές ἄλλες μέρες : Τί ἄλλο θές νά μάθης ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Τό μόνο πού θέλω εἶναι νά φύγης : Ἀλλά νά φύγης ἀπό παντοῦ : Νά σέ ξεχάσουν ὡς καί τά ξύλα πού ἄγγιξες.

ΞΕΝΙΑ - Αὐτό κάνω καί χωρίς τόση δά πίκρα : Οὔτε σέ εἶδα, οὔτε σέ γνώρισα κι'οὔτε πέρασα ποτέ ἀπό δῶ...(Κάνει νά φύγη)

ΑΝΤΡΕΑΣ - (Τή φωνάζει) Ξένιααα....

ΞΕΝΙΑ - Θές νά μάθης κι'ἄλλα ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - (Τρέχει κοντά της, ἀγκαλιάζονται)

ΞΕΝΙΑ - Ἄν δέν ἔχεις τό θάρρος νἄμαστε μαζί, ἄσε με νά φύγω.-

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ἄν κάνεις νά φύγης θά σέ σύρω ἀπ'τά μαλλιά πίσω :

ΞΕΝΙΑ - Τότε γιατί μέ βασανίζεις ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ποιός βασανίζεται πιό πολύ ;

ΞΕΝΙΑ - Γιατί τά σκέπτεσαι ὅλη τήν ὥρα :

ΑΝΤΡΕΑΣ - Μονάχα τους ἔρχονται :

ΞΕΝΙΑ - Πές ὅτι γεννηθήκαμε ἐκεῖνο τό μεσημέρι στό γιαλί, ἐγώ ἔτσι νοιώθω :

ΑΝΤΡΕΑΣ - Λόγια.....

ΞΕΝΙΑ - Εἶναι παράλογο νά ζηλεύεις γιά πράμματα πού γίνανε πρίν γνωριστοῦμε. ./.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Τί θά πῇ πρίν καί τί θά πῇ μετά....Σ'ἀγαπῶ καί γιά χτές καί γιά σήμερα καί γιά αὔριο ! μπορεῖς νά τό καταλάβης αὐτό ; Αὐτό τό ἴδιο στόμα εἶναι πού φιλοῦσανε κι'ὅλοι οἱ ἄλλοι, τό ἴδιο δέν εἶναι...; καί πάνω σ'αὐτό τόν ὦμο γέρνανε ὕστερα λιγοθυμισμένοι.

ΞΕΝΙΑ - Κι'ὅλες οἱ ἄλλες ; ἀνάμεσα σ'αὐτά τά χέρια δέ νοιώθανε νά σβύνουνε......κάτω ἀπ'αὐτά τά ἴδια μάτιά δέν κλείνανα τά δικά τους...πάνω σέ ξένα μαλλιά δέ σκούπιζες τό ἱδρωμένο σου κούτελο ; ...Μέ πόσες ἄλλες σ'ἔχω μοιραστεῖ ἐγώ....

ΑΝΤΡΕΑΣ - 'Εγώ εἶμαι ἄαντρας !

ΞΕΝΙΑ - Κι'ἐγώ γυναίκα ! Ποιά ἡ διαφορά ; 'Ο ἐγωϊσμός σου ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Τό ὅτι σ'ἀγαπῶ νά ἡ διαφορά !

ΞΕΝΙΑ - Μπορεῖς νά τ'ἀποδείξης πῶς ἀγαπᾶς πιό πολύ ἀπ'ὅτι ἐγώ ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - 'Εσύ μπορεῖς καί ἀντέχεις στή μοιρασιά !

ΞΕΝΙΑ - Σ'ἀγαπῶ πάρα πολύ γιά νά σέ ζηλεύω . (Π α ύ σ η)

ΑΝΤΡΕΑΣ - Θέλεις νά παντρευτοῦμε ;

ΞΕΝΙΑ - Θά κάνω ὅτι θέλεις ἐσύ !

ΑΝΤΡΕΑΣ - Γιά σένα θἆναι δεύτερος γάμος ! Ὅλα τἄχεις προλάβει ! Δέν ἄφησες τίποτα νά πρωτοκάνεις μαζί μου.

ΞΕΝΙΑ - Πάψε νά μέ κατηγορᾶς γιά ὅλα !

ΑΝΤΡΕΑΣ - Τί καλό θέλεις νά σκεφτῶ ; Ξευτέλισες ὡς καί τό γάμο ! Κεράτωνες τόν ἄντρα σου ναί ἤ ὄχι ;

ΞΕΝΙΑ - Δέ θά τόν ἀπατοῦσα ἄν δέν ἄρχιζε πρῶτος κι'ἄν δέ μ'εἶχε προσβάλλει ἔτσι ἀπαίσια..

ΑΝΤΡΕΑΣ - Δέ σέ πιστεύω !

ΞΕΝΙΑ - Σ'ὁρκίζομαι σ'ὅτι ἔχω ἱερό !

ΑΝΤΡΕΑΣ - Καί τί ἄφησες ἱερό γιά νἄχης νά ὁρκίζεσαι !

ΞΕΝΙΑ - 'Εσένα ! Ὡς ἐκεῖ ξέπεσα !

ΑΝΤΡΕΑΣ - 'Εν τάξει, λέγε τώρα πῶς ἀρχίσανε οἱ φίλοι.

./.

ΞΕΝΙΑ - Δέ φτάνουνε τόσα φείδια ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Θέλω νά τά ξέρω όλα. 'Αλλοιώς εἶναι σά νά μοῦ τά κρύβεις

ΞΕΝΙΑ - Τίποτα δέ σοῦ κρύβω !

ΑΝΤΡΕΑΣ - Τότε ξέρνα τα.......

ΞΕΝΙΑ - Αὐτό εἶναι μαρτύριο....

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ἤ λέγε ἤ φύγε !

ΞΕΝΙΑ - Ὁ ἄντρας μου ἔλειπε στήν Γερμανία ἐγώ εἶχα πάει στή Μύκονο...

ΑΝΤΡΕΑΣ - Πάρα κάτω.

ΞΕΝΙΑ - Ἦτανε νύχτα, εἴχαμε πάει νά κάνουμε μπάνιο..

ΑΝΤΡΕΑΣ - Μή σταματᾶς ....

ΞΕΝΙΑ - Πονῶ μή μοῦ σφίγγεις ἔτσι τά χέρια.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ἤ λέγε ἤ φύγε !

ΞΕΝΙΑ - Βρεθήκαμε μόνοι ἐγώ κι'αὐτός.!

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ποιός ἦταν αὐτός ;

ΞΕΝΙΑ - Δέν ξέρω ....Τόν εἶχα γνωρίσει ἐκείνη τή νύχτα.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Δέν ἦταν ἄλλοι μαζί ;

ΞΕΝΙΑ - Οἱ ἄλλοι ἅμα βγήκανε ἀπ'τή θάλασσα μᾶς φωνάζανε ἀλλά ἐμεῖς κάναμε πώς δέν ἀκούγαμε.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Σοῦ ἄρεσε αὐτό ;

ΞΕΝΙΑ - Μοῦ ἄρεσε ..

ΑΝΤΡΕΑΣ - 'Αφοῦ μόλις τόν εἶχε ς γνωρίσει..

ΞΕΝΙΑ - Γι'αὐτό μοῦ ἄρεσε! Κι'ἐσύ μόνο τήν πρώτη μέρα μοῦ ἄρεσες.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Οἱ ἄλλοι φύγανε καί σᾶς ἀφήσανε ;

ΞΕΝΙΑ - Δέν ἦταν βλάκες ξέρανε τή θέλουμε.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Σᾶς εἴδανε μαζί ;

ΞΕΝΙΑ - Τί χρειαζότανε ; 'Εσύ πού δέ μᾶς εἶδες μαζί ; Λιγαβλέκεις ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Κα ί ποῦ μείνατε ;

ΞΕΝΙΑ - Τό μέρος ἔμοιαζε μέ σπηλιά.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ποῦ ξαπλώσατε ; ./.

ΞΕΝΙΑ - Εἶχε ἄμμο μαλακιά καί ζεστή.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Καί ;

ΞΕΝΙΑ - Μείναμε ὡς τό πρωΐ. Χόρτασες τώρα ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Πόσα σέ πλήρωσε ;

ΞΕΝΙΑ - Ὅσα πληρώνεις κι'ἐσύ.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Δέχομαι νά πληρώσω, ἐσύ τά παίρνεις ; Ἔτσι τοὐλάχιστο θά βρῶ μιά ἄκρη μαζί σου !

ΞΕΝΙΑ - Τί πρόστυχος πού εἶσαι ! Γιατί νά μέ πλήρωνε ! Καί τί μέ νοιάζει ἐκεῖνος ! Σημασία ἔχει ἐγώ τί πῆρα ! Δικιά μου ἦταν ἐκείνη ἡ νύχτα !

ΑΝΤΡΕΑΣ - Δικιά σου και σιχαμερή ὅπως ὅλες !

ΞΕΝΙΑ - Ναί ὅπως ὅλες ! Δέν τόν ἤξερα κι'ἦτανε μιά ἐλπίδα...Ἡ ἄμμος ἦταν μαλακιά καί χεστή καί τά πόδια μας μέσ'τό νερό...

ΑΝΤΡΕΑΣ - Φτάνει δέ μπορῶ ἄλλο.

ΞΕΝΙΑ - Ὅλα γίνανε χωρίς νά μιλᾶμε..Καί πότε ἀναμεσα ἀπ'τά πόδια του πότε ἀνάμεσα ἀπ'τά χέρια του ἔβλεπα τόν οὐρανό καί τά φῶτα ἀπό τ'ἄλλα νησιά. Θές κι'ἄλλα ; ...Μᾶς ξύπνησε ὁ ἥλιος καί σκεπαστήκαμε μέ ἄμμο γιατί εἴχαμε ἀποκοιμηθῇ ὅπως μείναμε...

ΑΝΤΡΕΑΣ - Τί βρωμιά ;

ΞΕΝΙΑ - Βρωμιά ἐπειδή δέν ἔγινε μαζί σου ; Θέλεις ν'ἀφήσω αὔριο τούς ἄλλους νά λένε βρωμιά τίς δικές μας νύχτες ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ποιούς ἄλλους ;

ΞΕΝΙΑ - Νομίζεις πῶς θἄσαι ὁ τελευταῖος ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Τὄξερα πώς δέ θἆμαι!

ΞΕΝΙΑ - Δέ θἄσαι γιατί εἶσαι ἀνάξιος νἆσαι !

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ναί εἶμ'ἀνάξιος ν'ἀγαπῶ μιά πόρνη! Εὔκολη δουλειά τὤχεις; Μπρός φύγε....Ἄντε νά λές στούς ἄλλους ὅτι ξαπλώναμε μέσα στό γιαπί πάνω στίς τάβλες, πώς διψούσαμε ὅλη την

τήν ὥρα καί λέγαμε πορτοκάλλια..Τράβα ..Τά ἴδια θά λέω κι'ἐγώ αὔριο στή γειτονιά..Ὅτι κρεμοῦσα τό φόρεμά σου στή σκαλωσιά ὅτι πλενόμαστε στά βαρέλια τῆς μπετονιέρας ὅτι ἔχεις μιά παραπονιάρα φωνή πού σέ λυώνει...ὅτι ξέρεις ἕνα σωρό κόλπα...μιά τέλεια πόρνη !

ΞΕΝΙΑ - Σέ μισῶ...σέ μισῶ....σέ μισῶ..

(Τά φῶτα σβύνουν καί φωτίζεται μόνο ἡ Ξένια πού ἔχει ἔρθει στό προσκήνιο. Ἡ φωνή τοῦ Ἀντρέα ἀκούγεται μακρυά νά τή φωνάζει).

ΞΕΝΙΑ - Δέ θέλω νά γυρίσω...δέν πρέπει νά γυρίσω...Τό φόρεμά μου κρεμασμένο στή σκαλωσιά !! ξαπλώναμε μές'τό γιαπί πάνω στίς τάβλες!! Πῶς μπορεῖς νά τά λέει σά νά τά φτύνει...

(Ἀκούγεται πάλι νά τή φωνάζει)

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ξ έ ν ι α α α..........

ΞΕΝΙΑ - Τήν πιό μεγάλη ἀπογοήτευση ἐσύ μοῦ τήν ἔδωσες..Ἄδικα φωνάζεις τἄχεις ρημάξει ὅλα.....

ΑΝΤΡΕΑΣ - (Φωνή του) Ξ έ ν ι α ....

ΞΕΝΙΑ - Κρίμα εἶναι νά τελειώνουν ἔτσι..μέ μόνη λαχτάρα νά θές νά φύγης νά φύγης....Ἐγώ δέ θά πῶ ὅτι ἐσύ φταῖς...Ἡ γειτονιάσου εἶναι πολύ βαρειά γιά τούς ὤμους σου...Πόσο ταπεινώθηκα αὐτή τή φορά...Πόσο γελοῖα σκορπιέμαι....

(Φωνάζει σ'ἕνα ὑποτιθέμενο περαστικό ταξί)...Ταξί......

Σᾶς παρακαλῶ στεῖλτε μου ἕνα ταξί....Ζῶ σ'ἕνα κόσμο πού δέν τόν ξέρω καί δέ μέ ξέρει..σ'ἕνα κόσμο πού γυρεύω νά τόνε βρῶ....Κάτι μέ διώχνει ἀπ'τούς ἄλλους καί κάτι μέ χωρίζει ἀπ'τόν ἑαυτό μου..Ἁμαρτίες καί λάθη πού δέν εἶναι δικά μου, ἀλλά πού μέ ἀκολουθᾶνε ὅπως ὁ ἴσκιος μου καί πού κοντεύουνε νά γίνουν μοίρα μου..(Φωνάζει) Τ. Τ α ξ ί ....

Σ Κ Ο Τ Α Δ Ι

Στό ἴδιο χῶρο.

Κυρίως τό πρωΐ. Πολύ καί καθαρό φῶς. Ὁ δρόμος στό βάθος εἶναι ζωσμένος μέ σκοινιά καί οἱ γυναῖκες ἁπλώνουν σεντόνια. Κάπου μακρυά ἀκούγεται μιά λατέρνα. Ἕνας ναύτης κάθεται ἔξω ἀπ'τό γιαπί καί περιμένει. Δίπλα του ἕνας ναυτικός σάκκος.-

Ὁ Ἀντρέας βγαίνει ἀπ'τό γιαπί. Ὁ Ναύτης σηκώνεται.

ΝΑΥΤΗΣ - Ἡ γειτονιά ἄκουγε ὅλη νύχτα τίς φωνές σας. Φαγωνόσασταν πάλι ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ἡ γειτονιά νά βουλώνει τ'αὐτιά της.

ΝΑΥΤΗΣ - Γιατί δέν τήν κόβεις ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Γιατί δέν μπορῶ, γιατί τή θέλω !

ΝΑΥΤΗΣ - Τότε φανοῦ πιό ἄντρας.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Τί θές νά πῆς ;

ΝΑΥΤΗΣ - Προχθές στό καφενεῖο ἕνα μάγκας σέ ρώτησε πῶς τά πᾶς μέ τήν κυρία κι'ἐσύ ἀπάντησες καλά ὥς πού νά τή βαρεθῶ ! Ξέρεις γιατί τήν εἶπες αὐτή τήν ἐξυπνάδα;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ξέρω !

ΝΑΥΤΗΣ - Ἀπό φόβο !

ΑΝΤΡΕΑΣ - (Κάτι πάει νά πῆ ὁ ἄλλος τόν κόβει)

ΝΑΥΤΗΣ - Δέν πειράζει, ἄκουσέ το κι'ἀπό μένα ! Μίλησες ἔτσι γιατί ψηλιάζεσαι πώς ἀργά ἤ γρήγορα θά σέ βαρεθῆ καί θά σέ παρατήση! Αὐτές ὅλα τά βαριοῦνται στό τέλος κι'ὅλα τά παρατᾶνε. Ὅμως δέ σώνεσαι μέ μιά ἐξυπνάδα κι'οὔτε μέ μιά μαγκιά θ'ἀρθῆς καβάλλα.-

ΑΝΤΡΕΑΣ - Τοὔπα ἔτσι γιά νά τό βουλώσει.

ΝΑΥΤΗΣ - Ποῦ ξανακούστηκε ἕνας ἄντρας νά μιλάει ἔτσι γιά τή γυναῖκα ποὖναι μαζί ; Ἐσένα ἄλλοι εἶναι οἱ τρόποι σου !

ΑΝΤΡΕΑΣ - Αὐτοί εἶναι οἱ τρόποι μου!

ΝΑΥΤΗΣ - Θές νά σοῦ τ'ἀποδείξω πώς δέν εἶναι ; Ἄν ἦταν ἡ Ἄννα

τό κορίτσι σου τί θάκανες; Δέ θά τούσπαγες ένα τραπέζι στό κεφάλι ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Αν ήταν ή Άννα τό κορίτσι μου θάσαστε όλοι μέ τό μέρος μου ενώ τώρα είμαι μονάχος.-

ΝΑΥΤΗΣ - Ποιός φταίει πού είσαι μονάχος ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Δέν τόπα γιά παράπονο, προτιμώ έτσι !

ΝΑΥΤΗΣ - Τί έγινε μέ κείνο τό φουστάνι πούφερε; Καί πρώτα άπ'όλα έσύ πώς τήν άφησες νά τό φέρει.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Δέ μέ ρώτησε...

ΝΑΥΤΗΣ - Ύστερα ό Χρήστος κι'ή παρέα του τό σχίσανε χάμω καί πηδολογούσανε άπό πάνω σάν τράγοι. Ναί ή όχι ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ναί !

ΝΑΥΤΗΣ - Κι'έσύ τί έκανες ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Δέν ήμουνα μπροστά !

ΝΑΥΤΗΣ - Καί τώρα τί κάνεις ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Τί θές νά κάνω ;

ΝΑΥΤΗΣ - Σά δέ μπορείς νά ύπερασπίσης τή γυναίκα πού είσαι μαζί παράτα την. Δέν τό βλέπεις πώς έχει ξεφτιστεί τέλεια;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Θάρθη μιά ώρα πού θά καταλάβουνε...

ΝΑΥΤΗΣ - Πότε...; Άκου, είμαι φίλος σου κι'έπειδή σέ πονώ ίσως νά ξέρω κάτι παραπάνω..Πρίν νά ταιριάζετε σείς οί δυό θάπρεπε νά ταιριάζουνε χίλια δυό άλλα! Κι'έπειδή τ'άλλα δέν πρόκειται νά ταιριάζουνε γιά τό χατήρι σας έσείς οί δυό θά σπαρταράτε σά χρυσόψαρα μέσα σέ μιά γυάλα μέ σπίρτο!! (Παίρνει τό σάκκο στόν ώμο του) Έχω όλη τή βδομάδα άδεια..Όποτε θές έλα νά μ'εύρης..Κι'άκου..Έλα πρίν νάναι άργά..(Φεύγει)

('Ο 'Αντρέας μένει σκεφτικός) Θόρυβος στό βάθος καί κυνηγητά άνάμεσα στά σεντόνια. 'Ο Χρήστος κι'ή παρέα του κυνηγούν νά πιάσουν τό Δωδεκάλογο πού προσπαθεί νά τούς ξεφύγει.... ./.

ΘΩΜΕΣ - Βάλ'του τρικλοποδιά..Τύλιξέ τον μέ τά σεντόνια..Κράτα τον γερά ! Ἐλᾶτε κύριε ἀστυφύλακα τόν πιάσαμε...
(Τόν φέρνουν ἔξω ἀπ'τά σεντόνια.)

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - (προσπαθεῖ νά ξεφύγῃ καί φωνάζει) Καθάρματα ἀφῆστε με, ἐγώ δέ φοβᾶμαι κανένα! Παρών κύριε ἀστυφύλαξ! Παρακαλῶ περᾶστε!("Ενας ἀστυφύλακας ἠρεμώτατος, ἐμφανίζεται περνώντας κι'αὐτός ἀπό τά σεντόνια) Κύριε ἀστυφύλαξ πέστε τους νά μέ ἀφήσουν ! Δέν μπορῶ νά μέ κρατᾶνε! Ἐγώ σᾶς περιμένω περᾶστε!

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ - Θά κάνσῃς φρόνιμα ;

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Ἐγώ εἶμαι ἡ φρονιμάδα ἐνσαρκωμένη.

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ - Τί δουλειά κάνεις;

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Ἐσεῖς τί δουλειά κάνετε;

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ - Τό βλέπεις !

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Ποιός σᾶς προσέλαβε ;

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ - Τό Κράτος !

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Ἐγώ ἐζήτησα ἐπανειλημμένως ἀπ'τό Κράτος μιά ἀνώτερη θέση καί μοῦ τήν ἀρνήθηκε !

(Ἡ παρέα τοῦ Χρήστου λιγώνεται στά γέλια, οἱ γυναῖκες μαζεύονται ἀπό κοντά)

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ - Τί δουλειά κάνεις ;

ΘΩΜΕΣ - Τρακαδόρος.

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Μαζεύω συνδρομές !

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ - Γιά ποιά δουλειά ;

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Γιά τίς φυσικές μου ἀνάγκες !

(Γ έ λ ι α)

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ - Ταυτότητα ἔχεις ;

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Ὄχι !

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ - Γιατί δέν ἔβγαλες ;

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Τί νά τήν κάνω ;

./.

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ - Γιά νά ξέρουμε ποιός εἶσαι!

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Μά ἐγώ δέν τό ξέρω ποιός εἶμαι! Κι᾽ὅποιος μέ ρωτάει τοῦ τό λέω ! Ρωτῆστε με κι᾽ἐσεῖς νά σᾶς τό πῶ !

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ - Ὁ Νόμος λέει ἄλλα !

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Ὁ Νόμος εἶναι καχύποπτος κύριε ἀστυφύλακα γι᾽αὐτό ζητάει διαρκῶς βεβαιώσεις καί μάρτυρες.-

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ - Τό ξέρεις πῶς πρέπει νά σέ πάω μέσα ;

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Δέν θέλω κύριε ἀστυφύλαξ !

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ - Μά θά σέ πάω διά τῆς βίας.

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Ἀποκλείεται! Ἐάν θέλετε νά συνεχίσουμε τήν κουβεντούλα μας στό τμῆμα, παρακαλῶ! Ἀλλά αὐτές τίς λέξεις "μέσα" καί " βία" μήν τίς ξαναπεῖτε,δείχνει σάν νά μήν ἔχετε καθόλου ἀνατροφή!

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ - Περᾶστε πρῶτος !

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Σᾶς παρακαλῶ !

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ - Ἐγώ σᾶς κάλεσα ! Εὐχαριστῶ !

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Εἶναι ἀπαραίτητο νά πᾶμε ;

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ - Ἀφοῦ δέν ἔχετε ταυτότητα.

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Μ᾽ἀφοῦ σᾶς ἐξήγησα!

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ - Ναί ἀλλά δέν εἶμαι καθόλου εὐχαριστημένος.

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Ἀκοῦστε κύριε ἀστυφύλαξ!... Ἡ εὐχαρίστησις εἶναι κάτι πολύ πιό ἁπλό, πολύ πιό βαθύτερο καί δέν ἔχει καμμιά σχέση μέ τίς ταυτότητες ! Πῶς θέλετε νά εὐχαριστηθῆτε ἐπειδή ἕνας ἀναρχικός ὅπως ἐγώ πιστός στίς ἀρχές μου ἀρνήθηκα νά φωτογραφιστῶ νά βγάλω μητρῷα ν᾽ἀγοράσω χαρτόσημα! Τί σᾶς νοιάζουν ἐσᾶς ὅλ᾽αὐτά ; Εἶστε παντρεμένος ;

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ - Εἶμαι !

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Παιδάκια ἔχετε ;

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ - Δύο !

./.

54

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Μιά καί ὅτι κάνουμε σ'αὐτή τή ζωή τό κάνουμε γιά τά παιδιά μας σᾶς ἐρωτῶ: Τί ἔχουν νά ὠφεληθοῦν τά παιδιά σας ἀπ'αὐτήν τήν κουβέντα πού κάνουμε τώρα ἐδῶ ; Τίποτα! Κύριε ἀστυφύλαξ σᾶς μιλῶ ἐκ πείρας: ἐάν περιμένετε νά χαρῆτε τή ζωή σας μέ κάτι τέτοιες διαστροφές ὅπως αὐτή ἐδῶ ἡ διαδικασία θά πεθάνετε λίαν ἀπογοητευμένος μιά μέρα!

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ - Μά εἶναι δουλειά μου αὐτή !!

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Ἔ τότε ἤ κακή δουλειά εἶναι ἤ δέν τήν πήρατε μέ καλόκαρδι. Ἐγώ ἔρχομαι ἀπ'ἀλλοῦ ἐσεῖς ἀπ'ἀλλοῦ! Πού μέ ξέρετε,πού σᾶς ξέρω ; Τί σᾶς νοιάζει τί κάνω, τί μέ νοιάζει τί κάνετε. Ἔτσι σκέφτομαι γώ κι'εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος εὐτυχισμένος. Χαίρομαι γιά ὅτι κάνει ὁ καθένας καί δίνω συγχαρητήρια σέ ὅλο τόν κόσμο. Χαρεῖτε με κι'ἐσεῖς ἔτσι ὅπως εἶμαι καί δῶστε μου συγχαρητήρια! Νά ὁρίστε κάνω ἐγώ τήν ἀρχή! Τά θερμά μου συγχαρητήρια κύριε ἀστυφύλαξ!

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ - Εὐχαριστῶ (Φεύγει λέγοντας) Καί κάντε μου τή χάρη νά ταυτοποιηθεῖτε!

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Μήν εἶστε τόσο ἀνεπίδεκτος. (Κάνει νά φύγῃ ἀλλά ὁ Χρῆστος κι'ἡ παρέα του τόν κυκλώνουν καί δέν τό ἀφήνουν νά φύγῃ. Τοῦ τραγουδᾶνε κοροϊδευτικά τό τραγοῦδι του. Ὁ Δωδεκάλογος ἀλαφιάζει ἀπ'τήν προσπάθεια νά γλυτώσῃ. Ὁ Ἀντρέας πού ὡς τώρα καθόταν σ'ἕνα σκρό τοῦβλα ὁρμᾶ σπάει τόν κύκλο τους ἐλευθερώνει τό Δωδεκάλογο καί ἁρπάζει τό Χρῆστο καί τόν τινάζει πέρα.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ποῦ θές νά ἐξηγηθοῦμε; ἐδῶ ἤ ἀλλοῦ ;

ΧΡΗΣΤΟΣ - Τό ἴδιο μοῦ κάνει.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ποῦ εἶναι κεῖνο τό φόρεμα ;

ΧΡΗΣΤΟΣ - Τί τό χρειάζεσαι ἐσύ ἔχεις τήν ἴδια !

ΑΝΤΡΕΑΣ - (Ὁρμᾶ καί τόν χτυπάει. Ἀρχίζει μιά ἄγρια πάλη πού συ-

./.

νεχίζεται ἀνάμεσα στά σεντόνια. Χτυπημένος ὁ Χρῆστος πάει νά πιαστῇ ἀπ'τά σκοινιά καί σωριάζεται μαζί μέ τά σεντόνια. Ὅλη ἡ γειτονιά ἔχει μαζευτεῖ. Σηκώνουνε τό χτυπημένο.
Ὁ ἀστυφύλακας καί οἱ φίλοι τοῦ Χρῆστου τόν κυκλώνουν τόν Ἀντρέας.

ΕΙΚΟΝΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

Νύχτα, στό ἴδιο χῶρο.
Τά σεντόνια ἔχουν μαζευτεῖ..
Στή μέση τοῦ δρόμου τό μικρό τραπέζι καί πάνω ἡ λάμπα..
(Τό τύμπανο ἀκούγεται νά χτυπᾶ σάν ἀλαφιασμένο κι'ὕστερα ἡ φωνή τῆς Ξένιας νά φωνάζῃ τόν Ἀντρέα. Οἱ γυναῖκες βγαίνουν στεῖς πόρτες. Ἡ Ξένια μπαίνει συνεχίζοντας νά φωνάζει τόν Ἀντρέα..Στέκει κοιτάζοντας τίς γυναῖκες..

Α'ΓΥΝΑΙΚΑ - Ὁ Ἀντρέας εἶναι στή φυλακή.

ΞΕΝΙΑ - (Κάνει νά φύγῃ)

Γ'ΓΥΝΑΙΚΑ - Ποῦ πᾷς ;

ΞΕΝΙΑ - Νά τόν πάρω !

Β'ΓΥΝΑΙΚΑ - Ναί βέβαια ἐσεῖς ἔχετε ὅλα τά μέσα. Νά βάνετε καί νά βγάνετε ἀπ'τή φυλακή ὅποιονε θέλετε.

ΞΕΝΙΑ - (συγκεντρώνει ὅλη της τή θέληση καί λέει ἁπλά καί σταθερά) Δέ θά πάω...θά τόν περιμένω! Εἶστε εὐχαριστημένες τώρα; Μοιάζουμε ;

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ - (Μαζεύονται γύρω της)

ΞΕΝΙΑ - (Ἔρχεται στό τραπέζι μέ τή λάμπα καί κάθεται στήν δική της θέση. Προσπαθεῖ νά καλύψῃ τό κλάμα πού τήν πνίγει κι'ἀρχίζει πότε νά λέει καί πότε νά τραγουδᾶ).

Ἀπό τό παραθυρό σου
πέρασε ἕνα καλοκαίρι

Απο το παραθυρο σου

./.

πέρασε μιά συννεφιά
πέρασε ὅλη μας ἡ ἀγάπη
πέρασε ὅλη μας ἡ πίκρα
πέρασε κι'ὅλ'ἡ χαρά

-.-

Εἶμαι μιά βροχή στόν ἥλιο
μιά φωτιά μεσ'τή βροχή
μιά φωνή μεσ'στόν ἀγέρα
μιά σιωπή μεσ'στή σιωπή
Σ'ἀγαπῶ μά θά θἄρθῶ
νά σέ βρῶ
γιατί τό ξέρω
τό φαρμάκι θά σοῦ φέρω

(Τό τύμπανο ξαναχτυπᾶ ἀλαφιασμένο)

Ἡ Ξένια στήνει αὐτί. Ὁ Ἀντρέας βγαίνει ἀπ'τό σκοτεινό γιαπί κι'ἔρχεται καί κάθεται ἀπέναντί της. Ἡ Ξένια πνίγει μιά φωνή χαρᾶς.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Σιγά μή μᾶς ἀκούσουνε πρίν νά προλάβω νά σοῦ πῶ ὅσα θέλω.

ΞΕΝΙΑ - Πῶς ἦρθες ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Τόσκασα !

ΞΕΝΙΑ - Τόξερες πώς θἆμαι ἐδῶ ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Γι'αὐτό ἦρθα !

ΞΕΝΙΑ - Σ ε κυνηγᾶνε τώρα ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ναί. Μά ξέρουνε πού θά μέ βροῦνε.

ΞΕΝΙΑ - Ποῦ νά σέ κρύψω ;

ΑΝΤΡΕΑΣ - Πές μου πώς μ'ἀγαπᾶς πώς θά μέ περιμένης καί θἆμαι καλά κρυμμένος !

ΞΕΝΙΑ - Χτές σά γύρισα σπίτι τἄγραφα ὅλα ὅσα μοὖπες γιά νά μήν τ ά ξεχάσω ! Φυλάω ὡς καί τίς βρισιές σου ἀκόμα !

./.

Στό μεταξύ έχουν έρθει στό δρόμο καί οί φίλοι τοῦ Χρήστου κι'όλοι οί άλλοι τῆς γειτονιᾶς καί σά νά τούς κυκλώνουν ἐνῷ τό τύμπανο ξανακούγεται.-

ΞΕΝΙΑ - Θυμήσου τ'ἤθελες νά μοῦ πῆς ἄλλοτε; δέ θά προλάβης!

ΑΝΤΡΕΑΣ - Πῶς ὅλα τά λάθη ἤτανε δικά μου !

ΞΕΝΙΑ - Τά λάθη σου εἶναι καί δικά μου, μή μιλᾶς γιάυτά δέν εἶναι ὥρα !

ΑΝΤΡΕΑΣ - Μά γώ γι'αὐτό ἦρθα ! Νά πέσω στά πόδια σου καί νά σέ ἱκετέψω νά μέ συχωρέσης!

ΞΕΝΙΑ - Τί έχεις πάθει, Μιλᾶς σά νά μήν εἶναι νά ξαναϊδωθοῦμε!

ΑΝΤΡΕΑΣ - Ξαναπέστο ἐκεῖνο πού μοῦχες ζητήσει τήν πρώτη νύχτα.... Ξαναζήτησε.

ΞΕΝΙΑ - Νά μέ κρατᾶς τόσο γερά ἀπ'τό χέρι πού σάν περνᾶμε ἀπό τό δρόμο νά μᾶς κοιτᾶνε καί νά τρομάζουνε.

ΑΝΤΡΕΑΣ - Σ'ὁρκίζομαι ὅτι ἅμα βγῶ αὐτό θά γίνῃ.

(Καί ὁ ἀστυφύλακας ἔχει τώρα ἔρθει)

(Ὁ Ἀντρέας γυρίζει πρός τό βάθος)

ΞΕΝΙΑ - Θέλω νάρθω μαζί σου !

(Τήν πιάνει σφιχτά ἀπ'τό χέρι καί περνᾶνε ἀνάμεσα ἀπ'τόν κύκλο τῶν γειτόνων πού παραμερίζουν κι'ὕστερα ὅλοι μαζί τούς ἀκολουθοῦν ὡς τή γωνιά τοῦ δρόμου.-

ΤΕΛΟΣ Β'

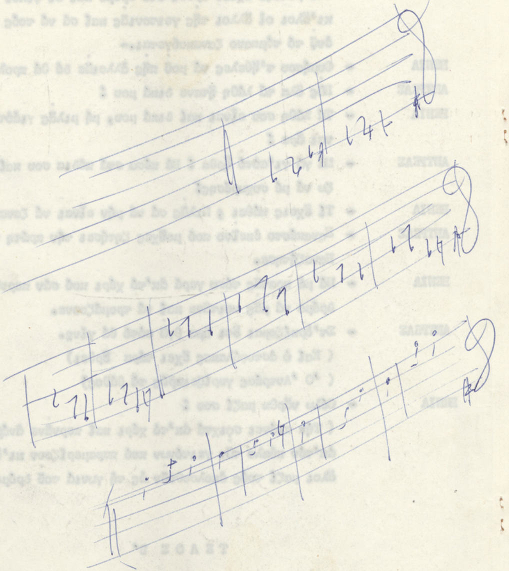

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

Νύχτα πάνω στό λόφο.

'Ο Χρήστος κι'ή παρέα σκόρπιοι έδῶ κι'έκεῖ,σεργιανοῦν νευρικά.

Ξαφνικά ὁ πρῶτος τῆς παρέας τραβᾶ ἀπ'τήν πίσω τσέπη ἕνα σουγιά τόν καρφώνει στό χῶμα κι'ἀρχίζει νά χορεύει κυκλικά μέ ἄξονα τό καρφωμένο στή γῆ μαχαίρι.Τό χορό διακόπτει κάτι πού βλέπουν πρῶτα αὐτοί πού εἶναι στό βάθος.

"Ενα-ένα τά κεφάλια γυρνοῦν πρός τά ἐκεῖ.

ΞΕΝΙΑ - (Μπαίνει)

ΧΡΗΣΤΟΣ - Γιά τόν 'Αντρέα ἦρθες,

ΞΕΝΙΑ - "Ερχομαι κάθε βράδυ ἐδῶ.

ΧΡΗΣΤΟΣ - Ξέρω πώς δέ σοῦ κάνει κέφι νά φῆς βλέπεις..ἀλλά μή σέ ~~νοιάζει~~ νοιάζει ἐμεῖς θά φύγουμε.

ΞΕΝΙΑ - Μοῦπανε πώς ἀπόψε ἀρραβωνιάζεστε !

ΧΡΗΣΤΟΣ - Ναί ἀπόψε.

ΞΕΝΙΑ - Εὔχομαι νἆστε εὐτυχισμένοι.

ΧΡΗΣΤΟΣ - Δέ θἆμαστε....'

ΞΕΝΙΑ - Γιατί κακομελετᾶς;

ΧΡΗΣΤΟΣ - Δέν κακομελετῶ τό ξέρω.

ΞΕΝΙΑ - Εἴμαστε νέοι καί μᾶς ἀρέσει νά λέμε μεγάλα λόγια...!

ΧΡΗΣΤΟΣ - 'Ανάμεσα σέ μένα καί στήν "Αννα εἶναι ἕνας ἴσκιος...!

ΞΕΝΙΑ - "Οτι καί νἆναι μέ τόν καιρό θά περάση...

ΧΡΗΣΤΟΣ - "Οχι ἄμα τά τραβᾶς ὅλα στό χειρότερο.

ΞΕΝΙΑ - "Ολα μπορεῖ κανείς νά τά ἀλλάξη...

ΧΡΗΣΤΟΣ - "Οχι πάντα...

ΞΕΝΙΑ - Διῶξε τούς φίλους σου καί μεῖνε νά τόν περιμένουμε μαζί.Γιατί νά μήν ξαναγίνετε φίλοι; Πρίν ἔρθω εἴσαστε μιά χαρά..Τί ἔφταιξα καί ἀγριέψατε ἔτσι; Μεῖνε καί θά δῆς,πρῶτος θά σοῦ ἁπλώση τό χέρι....

./.

ΧΡΗΣΤΟΣ - Θάδινα τή μισή μου γιά νά γένη όπως τό λές...!

ΞΕΝΙΑ - Μεΐνε καί σοΰ ορκίζομαι πώς θά γένη...

ΧΡΗΣΤΟΣ - Δέ μπορεΐ πιά νά γένη...!(στούς άλλους)Πάμε!(Ξεκινά καί βγαίνει άκολουθούμενος άπ'τήν παρέα του άλλά πρίν βγοΰν οί τελευταΐοι δυό ξαναμπαίνει.Ξανάρχονται κι' έκεΐνοι πού εΐχαν βγεΐ καί στέκουν στό βάθος ένώ αύτός πλησιάζει στήν Ξένια)

ΞΕΝΙΑ - "Αν άλλαξες γνώμη έκανες πολύ καλά!Διώξε τούς άλλους, μεΐνε μαζί μου καί μή φοβάσαι.

ΧΡΗΣΤΟΣ - Δέ φοβάμαι κεΐνον..αύτά πού πρέπει νά σοΰ πώ φοβάμαι.

ΞΕΝΙΑ - Κοίταξε πώς σέ κοιτάζω καί θά καταλάβης πώς δέν πρέπει νά φοβάσαι τίποτα. "Ότι έγινε έγινε κι'άπόψε εΐναι ή πρώτη φορά πού μιλάμε !Πές μου ότι θές νά μοΰ πεΐς καί θά σοΰ πώ κι'έγώ ότι θέλω..."Όμως διώξε τούς άλλους.. "Αν έρθει καί σάς δεΐ όλους μαζί μπορεΐ νά νομίζει...

ΧΡΗΣΤΟΣ - Τίποτα δέ θά νομίζει,φτάνει ώς έδώ, καληνύχτα..(Ξεκινά νά φύγη όπως καί πρίν άλλά πρίν νά πλησιάση τούς άλλους πού στέκουν στό βάθος μετανιώνει καί ξανάρχεται κοντά της

ΧΡΗΣΤΟΣ - Τί'όφελεΐ νά μή σοΰ τό πώ άφοΰ έτσι κι'άλλοιώς θά τό μάθης.

ΞΕΝΙΑ - Τί θά μάθω;

ΧΡΗΣΤΟΣ - Δέν ήθελα νά πάη τό κακό ώς τήν άκρη !

ΞΕΝΙΑ - Ποιό κακό ποιά άκρη ;

ΧΡΗΣΤΟΣ - Μάρτυρές μου τά παιδιά,μόνο νά τόν τρομάξω ήθελα,τίποτα παραπάνω..Μόνο νά τόν τρομάξω νά δώ άν εΐναι άλήθεια ότι πεθαίνετε ό ένας γιά τόν άλλον....

ΞΕΝΙΑ - Μά δέν ξέρω γιά τί πράμα μιλάς...!

ΧΡΗΣΤΟΣ - Καί μάλιστα ύστερα εΐχα σκοπό νά τοΰ δώσω έγώ τό χέρι καί νά τοΰ πώ πάτσι!Τά ξεχνώ όλα,ξέχασέ τα όλα,έλάτε στόν άρραβώνα μου,άν κι'αύτός δηλαδή.....!

ΧΡΗΣΤΟΣ - Γιά σένα ἦρθα δῶ πάνω, ἐσένα περίμενα! Πρίν νά τά πῶ στόν ἀστυνόμο ἤθελα νά τά πῶ σέ σένα.-

ΞΕΝΙΑ - Ποιά νά μοῦ πῆς......

ΧΡΗΣΤΟΣ - Ἔπρεπε νἄχα πάει νά παραδοθῶ κι'αὐτό θά κάμω, ἅμα σοῦ τά πῶ...

ΞΕΝΙΑ - Μίλα λοιπόν, σέ παρακαλῶ !

ΧΡΗΣΤΟΣ - Στ'ὁρκίζομαι πώς πῆγα ἀποφασισμένος νά μονιάσω μαζί του.

ΞΕΝΙΑ - Ποῦ πῆγες ;

ΧΡΗΣΤΟΣ - Ἔξω ἀπ'τήν ἀστυνμία, ἤξερα πώς σήμερα ἀπόγεμα θά τόν ἀφήνανε λεύτερο.

ΞΕΝΙΑ - Καί ποῦ εἶναι;

ΧΡΗΣΤΟΣ - Ἄκουσέ με, θέλω νά καταλάβης πῶς ἔγινε!..

ΞΕΝΙΑ - Μέ τρομάζεις...

ΧΡΗΣΤΟΣ - Τόν περιμέναμε στή γωνιά καί τότε δέν ξέρω πῶς μοὖρθε καί τοῦ λέω πώς χτές τή νύχτα πού τόν περίμενες ἐδῶ πάνω παραπάτησες ἐκεῖ στό γκρεμό κι'ἔπεσες...πώς σέ μαζέψανε ἀπό κεῖ μισοπεθαμένη καί πώς σήμερα διαβάσαμε στίς ἐφημερίδες ὅτι......ἔτυχε νά κρατῶ καί μιά ἐφημερίδα καί τοῦ τή δίνω....Τήν πιάνει χωρίς νά τήν κοιτάξη μοῦ τήν ξαναδίνει ἔτσι σά χαμένος κι'ὕστερα ὁρμᾶ κατά τή λεωφόρο χωρίς νά δῆ τί ἔρχεται.-

ΞΕΝΙΑ - Μή.......μή........μή....

ΧΡΗΣΤΟΣ - Τό φορτηγό δέν πρόλαβε νά φρενάρη...τόν !έσυρε ὡς πέρα ὡς πού νά σταματήση.

ΞΕΝΙΑ - Καί ποῦ εἶναι τώρα;

ΧΡΗΣΤΟΣ - Δέν ξέρω,φοβηθήκαμε γίναμε ἄφαντοι..Τό μόνο πού ἤθελα ἤτανε νά τά πῶ σέ σένα κι'ἄρχισα νά σέ γυρεύω.... Πάω τώρα...

ΞΕΝΙΑ - Στάσου, στάσου σέ ἱκετεύω! Στάσου!

./.

 81

ΧΡΗΣΤΟΣ - Χτύπησέ με, φτύσε με, ἐγώ φταίω....

ΞΕΝΙΑ - Μή φεύγεις...κοίταξέ με, ἄσε με νά σέ δῶ....Θέλω νά μοῦ τά ξαναπεῖς ὅλα!..Νιώθω σάν νά μήν ἄκουσα τίποτα...

ΧΡΗΣΤΟΣ - Ξεκόλλα ἀπό ἐπάνω μου!

ΞΕΝΙΑ - Μή φεύγεις σέ παρακαλῶ...(ὁρμᾶ τόν ἀγκαλιάζει σφίγγεται πάνω του) Πές μου τα ὅλα ὅλα ἀπ'τήν ἀρχή...ἀργά ὅμως.....μιά μιά λέξη...Θέλω νά καταλάβω...

ΧΡΗΣΤΟΣ - (Τρομαγμένος τῆς πιάνει τό πρόσωπο καί τήν κοιτᾶ στά μάτια)

ΞΕΝΙΑ - Ἄσε με νά κρατῶ τά χέρια σου δέ θέλω νά φύγηςׄ.

ΧΡΗΣΤΟΣ - Ψέματα!!!.....Σοῦ εἶπα ψέματα!!!.....Κατάλαβες....Μάρτυρές μου τά παιδιά..ψέματα...(Ξεφεύγει ἀπ'τά χέρια της καί στρέφει πρός τούς ἄλλους ἀλλά αὐτοί ἔχουν γίνει ἄφαντοι)

ΞΕΝΙΑ - Γιατί φύγανε..;

ΧΡΗΣΤΟΣ - (Ταραγμένος ἀπό τό βλέμμα της κι'ἀπ'τή φυγή τῶν ἄλλων φεύγεῖ πισωπατώντας καί φωνάζωντας "ψέματα"..."ψέματα" " ἄκουσες......ψέμματα"...

ΞΕΝΙΑ - Πόσο ψέματα..; ὅσο χρειάζεται γιά νἆναι ἀλήθεια; Μή μέ λυπᾶστε...τί σήμερα, τί αὔριο, ..Κι'ἐσεῖς τό ξέρατε κι'ἐγώ τό ἤξερα πώς ἔτσι θά τέλειωνε...."Οχι δέ θέλω νά κλαίω.......συχαίνομαι τά δάκρυα...Πρέπει νά τό δῶ λογικά,.....ἄλλωστε δέν ~~κουνα........πρέπει-νά-τό~~ εἶναι οὔτε ἡ πρώτη οὔτε ἡ δεύτερη φορά πού τό σκέφτομαι...Μόνο πού τώρα εἶναι πολύ πιό κοντά....ἄνοιξε καί ἡ τελευταία πόρτα...Πρῶτα μιά σκάλα πολύ ψηλή,ὕστερα ἕνα δωμάτιο ἄδειο ὕστερα μιά πόρτα χωρίς μπαλκόνι,τήν ἀνοίγεις καί πέφτεις...σελίς εἰκοσιτρία...Γιατί δέν τό σκέφτομαι..; Δέν πονάω καθόλου...δέ νοιώθω τίποτα.. τά μάτια μου εἶναι στεγνά..Κι'ὅμως αὐτό πού ἔγινε εἶ-

./.

- ναι....Δηλαδή τώρα πού θἆναι...~~Δηλαδή τώρα πού~~ στό νεκροτομεῖο..; πάνω σ'ἕνα μαρμάρινο τραπέζι...; Δέν ἔχω πάει ποτέ....ἀλλά ἔχω ἀκούσει...ὄχι τἄχω διαβάσει.. .....Ψέμματα τἄχω δεῖ σέ φίλμ...Ξένια!....Εἶναι καί οἱ ἄλλοι ἔτσι ἤ μόνο ἐγώ....! Τόν ἀγαποῦσα ἤ ὄχι....Τότε γιατί δέ χτυπιέμαι,γιατί δέ σκούζω; Κάτι πρέπει νά κάνω...! Μήπως ἄμα τόν δῶ...; Μπορῶ νά πιάσω τήν τσάντα μου...(Πάει κοντά καί τή σηκώνει) Μπορῶ...(Κάνει νά φύγῃ.Στέκει) Νά πάω ποῦ ...; (Βήματα πίσω).."Οχι!.... Δέ θέλω νά πάω πουθενά...'Εδῶ θέλω!...(Κάθεται στό τοιχάκι-Στρέφει τό κεφάλι πρός τό βάθος καί ἁπλώνει καί λίγο τό χέρι της πρός τά κεῖ). 'Ωραῖο ρέμα...Παραπάτησα λέει στό γκρεμό...'Αλλά μόνο ρέμα, τί κρῖμα! Γιατί μόνο ρέμα! Δές πόσο κοντά εἶναι...Γιατί ὄχι; γιατί ὄχι; γιατί ὄχι; "Ελα....! 'Απόψε πού εἶσαι τόσο ψυχρή καί λογική εἶν'εὔκολο...Μοναδική εὐκαιρία....! Τίνοιώθεις ...; Τίποτα...τίποτα...τίποτα...Πόσα βήματα νἆναι τάχα ὡς ἐκεῖ!

(Περπατᾶ ἀργά μετρώντας ψιθυριστά τά βήματά της καί μετά τό τελευταῖο της βῆμα, βῆμα στό κενό ἀκούγεται νά φωνάζῃ τό ὄνομά του. Τό τύμπανο χτυπᾶ ἀλαφιασμένα.. Μπαίνουν τρεχάτοι ὁ Χρῆστος καί οἱ φίλοι του καί τήν ψάχνουν. Κάποιος βλέπει τήν τσάντα της παρατημένη στό τοιχάκι. Τή βλέπουν κι'οἱ ἄλλοι. Κοιτάζονται ἀνήσυχοι. Κάτι ἀντιλαμβάνονται στό βάθος καί φεύγουν γρήγορα ὅπως ἦρθανε. 'Ο Δωδεκάλογος κρατώντας στά χέρια του τό σῶμα τῆς Ξένιας ἔρχεται ἀπ'τό βάθος κι'ἀποκαμωμένος τό ἀκουμπᾶ κοντά στό βράχο. Μακρυά ἔχει ἀρχίσει ν'ἀκούγεται τό τραγούδι " Στά μαγαζιά τ'οὐρανοῦ, ὁ αὐγερινός κλπ". -

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - (ἔρχεται μπροστά γυρεύοντας βοήθεια) "Ας ἔρθει λοιπόν κάποιος, δέ μπορῶ μόνος μου!....Δέν εἶναι κανένας ἐδῶ...; Οὔτε μπανιστηριτζῆς, οὔτε ἐραστής, οὔτε ἀλήτης!."Ατιμοι ὅλοι σας! χάνεστε μόνο ἅμα χρειάζεστε...Βοήθεια.....! Μάλιστα τώρα σωθήκαμε...Ποῦ εἶστε λοιπόν ὅλοι ἐσεῖς οἱ ἐν ἐνεργείᾳ...; Ξεχάσατε ὅτι σάν περνοῦσε οἱ μισοί ψηφίζατε παράδεισο κι' οἱ ἄλλοι μισοί τήν κόλαση ;..'Ελᾶτε εἶναι ἀκόμα ὡραία. Κανείς...Ποῦ εἶστε λοιπόν ὅλοι ἐσεῖς οἱ ἐν ἐνεργείᾳ...'Εγώ ἔχω ἀποσυρθεῖ...Τί μέ ἀφήνετε νά βγάνω τά μυστικά σας ἀπ'τήν τρύπα...;

ΑΝΤΡΕΑΣ - (Στό μεταξύ μπαίνει ἀργά ἔρχεται κι'ἀκουμπᾶ κοντά στό τοιχάκι. Τό τραγοῦδι ἀπό πέρα ἀκούγεται πιό δυνατά) 'Ακοῦς, τραγουδᾶτε! 'Εσύ δέν εἶσαι καλεσμένος στόν ἀρραβῶνα ;

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - 'Εγώ. "Οχι ἔχω ἀποσυρθεῖ!

ΑΝΤΡΕΑΣ - "Εχεις βγῆ ποτέ σου ἀπό φυλακή!..

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Ποιός εἶσαι, δέ βλέπω καλά..!

ΑΝΤΡΕΑΣ - (ἀνάβει ἕνα σπίρτο καί φωτίζει τό πρόσωπό του)

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Δός μου, τό χέρι σου κι'ἔλα μαζί !..

ΑΝΤΡΕΑΣ - Εἶναι δῶ.....;

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - "Ελα μαζί μου καί μή ρωτᾶς....

ΑΝΤΡΕΑΣ - Τί νά μή ρωτῶ....;

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ - Νά μή ρωτᾶς γιά τίποτα!..Γιατί ὅτι νά δῆς γιά ὅτι νά πάθης...Γιατί δέν ἔχει ἀπάντηση..Κι'ὅτι σοῦ ἀποκριθοῦνε δέ θά σοῦ φτάση οὔτε τά χείλια σου νά βρέξης ! ἄκουσες ; (Λέγοντάς τα αὐτά ἔχει σταθεῖ μπροστά του καί τοῦ κλείνει τό δρόμο πρός τό βάθος ἐνῶ ταυτόχρονα τό βλέμα τοῦ 'Αντρέα ἔχει καρφωθῆ στό σῶμα τῆς Ξένιας. Σπρώχνει ἀπό μπροστά του τό

- Λυδενάλογο κι'όρμᾶ στό βάθος. Γονατίζει πλάϊ της γέρνει τήν κοιτάζει, τῆς στρώνει τά μαλλιά. Τά τραγούδια ἀκούγονται ἀκόμη δυνατώτερα. Τήν σηκώνει κρατώντας την γερά, στρέφει πρός τό προσκήνιο κι'ἀρχίζει νἄρχεται πρός τά ἔξω σάν πᾶς νά τή φέρνει στούς θεατές ἐνῶ τό τραγούδι όλο καί δυναμώνει.

<u>ΣΚΟΤΑΔΙ</u> (Τό τραγούδι καί θόρυβος ἀπό ποδοβολητά χοροῦ. Τό φῶς ἀνάβει. Εἴμαστε στή γειτονιά. Τό μακρύ τραπέζι εἶναι πάλι στρωμένο. Οἱ μισοί κάθονται στό τραπέζι, ἄλλοι χορεύουν στή μέση τοῦ δρόμου, ἄλλοι στέκουν σκόρπια ἐδῶ κι'ἐκεῖ. 'Ο 'Αντρέας κρατώντας τήν Ξένια, μέ πλάτη τώρα στό κοινό πάει ἀργά πρός τό βάθος ἐνῶ όλοι μόλις τόν δοῦν παγώνουν στήν θέση τους. 'Ο Λυδενάλογος τόν ἀκολουθεῖ ἀπό μακρυά. 'Ο 'Αντρέας προχωρεῖ ὡς τό τραπέζι κι' ἀποθέτει πάνω τήν Ξένια)"Οσοι κάθονται στό τραπέζι τινάζονται ἀπ'τίς θέσεις τους τρομαγμένοι κι'ἀπομακρύνονται. Καί σέ λίγο ὁ ἕνας ὕστερα ἀπ'τόν ἄλλον χάνονται όλοι. 'Ο 'Αντρέας ἔρχεται στή μέση τοῦ δρόμου.).

ΑΝΤΡΕΑΣ - Γιατί φεύγετε; Τώρα δέν ἔχετε ποιά λόγο νά μήν τή θέλετε....; Οὔτε τώρα δέν τήν πιστεύετε; Βγῆτε λοιπόν ἔξω........θά χαρῆ νά σᾶς δῆ όλους κοντά της ;. Γιά σᾶς τὄκανε αὐτό γιά τήν ἀγάπη σας..Βγῆτε νά τῆς χτενίσετε τά μαλλιά ἐγώ δέν ξέρω...οὔτε νά ράψω τό φουστάνι της πού σκίστηκε...Φοβᾶστε..; ἐγώ δέ γυρεύω τίποτα τώρα πιά οὔτε τό δίκηο οὔτε τ'ἄδικο.. ....κι'ἐκείνη χαμογελᾶ ἐλᾶτε νά δῆτε...Τίποτις δέν τῆς ἄλλαξε ἄλλο ἀπό'να σκήσιμο στό φρύδι....;..... (Πάει καί πιάνει τό χέρι της) Βλέπεις....; "Ηθελες

./.

- νά σέ κρατῶ ἀπ'τό χέρι καί σάν περνᾶμε ἀπό τό δρόμο νά μᾶς βλέπουμε καί νά τρομάζουνε..."Εγινε!..'Αλλά ὅπως καί πρίν ἔτσι καί τώρα εἴμαστε πάλι ὁλομόναχοι μονάχα ἐσύ κι'ἐγώ...! Φαίνεται πώς τό δίκηο εἶναι σάν τ'ἀγρίμια! τό μεγάλο δίκηο τρώει τό μικρό! Πᾶμε νά φύγουμε...Χωρίς γειτόνους πού κρύβονται δέ θάμαστε τόσο μονάχοι...(τή σηκώνει) εἴχανε ἀρραβώνα ἀπόψε ἐδῶ καί τούς χαλάσαμε τό γλέντι...'Αλλά μεῖς δέν ἤρθαμε γιά κλάματα, ἐμεῖς δέν κλαῖμε ἀγάπη μου ἔτσι; Πές τους το...Τήν ἀκοῦτε ; (Τραγουδάει)

" Πούλια στό χορό
γιά σέ θαρρῶ
γιά νά σέ χαρῶ
ἔλα...
Νύφη μου ἀπό φῶς...

ΛΑΛΑΣ - (μπαίνει καί δυό τρία βήματα πιό πίσω δυό ἀπ'τούς φίλους τοῦ Χρήστου. Πλησιάζει τής ἀνασηκώνει τό κεφάλι τήν κοιτάζει ὕστερα κοιτάζει ἐπίμονα τόν 'Αντρέα) Βρέθηκα πάλι ὅλως τυχαία ἀπό δῶ...Τά παιδιά μοῦ τό'πανε ἀλλά...σάν ἀπίστευτο!

ΑΝΤΡΕΑΣ - Λοιπόν....

ΛΑΛΑΣ - Ποῦ τή σέρνετε ἔτσι, ἔπρεπε νά εἰδοποιήσετε..

ΑΝΤΡΕΑΣ - Δέ χρειάζεται...

ΛΑΛΑΣ - Ποῦ ἔχει τηλέφωνο...!

('Ο Χρῆστος σά νά φοβᾶται μήν τοῦ τήν πάρουν τήν ξαναφέρνει στό τραπέζι ζώνοντας μέ τά δυό χέρια του τό πλάτος τοῦ τραπεζιοῦ. 'Ο Λάλας ἔρχεται κοντά).

ΛΑΛΑΣ - Τί περίεργο...Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού τή βλέπω ὕστερα ἀπό κείνη τή νύχτα πού ἤρθαμε μαζί...Θυμᾶμαι τώρα πού τῆς ἔλεγα κάποτε ὅτι ὁ φυσικός θάνατος εἶναι

./.

ἀπαράδεχτος...ὅτι ἕνα δυστύχημα εἶναι πιό φυσικό πιό ἀνθρώπινο..κάτι σά λάθος..."Ισως γι'αὐτό ἐγώ ἕνας μετρημένος ἄνθρωπος τρέχω μέ τ'αὐτοκίνητο σάν τρελλός. Δέ συμφωνοῦσε ἔλεγε πώς ὁ θάνατος μ'ὅποιο τρόπο εἶναι ἀφύσικος, ξένος, κάτι σάν τέρας- ναί ἔτσι εἶχε πεῖ, κάτι σάν τέρας..Δέν πήγαινε ποτέ σέ κηδεῖες...οὔτε γιά γά πηγαίνω...Κι'ὅμως δείχνει ἤρεμη...συμφιλιωμένη... θάναι ἐπειδή διάλεξε τή δική της λύση..ἡ αὐτοκτονία εἶναι κάτι ἰδιαίτερο κάτι δικό μας...εἶναι μιά πρωτοβουλία.. 'Η Ξένια πάντα ἤθελε, ἀγωνιοῦσε πάντα νά ξεφύγη...Κι'ἐγώ τό σκέφτομαι πώς ἡ ζωή μου μοιάζει πάρα πολύ μέ τῶν ἄλλωνῶν..Μόνη σωτηρία εἶναι ποιό ὁ τρόπος πού ὁ καθένας θά φύγη..."Αν μποροῦσε νά μοῦ ἀπαντήση θἄλεγε ναί...Εἰδοποιήσατε τήν ἀστυνομία;

(Στό διάστημα αὐτό ὅλοι οἱ γείτονες ἔχουν ξανάρθει στήν αὐλή καί στό δρόμο.)

Α'ΓΥΝΑΙΚΑ - Τί χρειάζεται ἡ ἀστυνομία ;

ΑΛΛΑΣ - Πρέπει νά πιστοποιηθῆ ἐπίσημα ὅτι ἔγινε ἀλλοιῶς μπορεῖ νά κατηγορηθῆτε....Οὔτε ἔπρεπε νά τή σηκώσετε ἀπό κεῖ πού ἔπεσε ὡς πού νά τό ἐπιτρέψη ἡ ἀστυνομία.

Β'ΓΥΝΑΙΚΑ - Καί μ'αὐτό τί θἄβγαινε....;

ΑΛΛΑΣ - Θά εἰδοποιήσω ἐγώ καί τήν ἀστυνομία καί τούς δικούς της

Β'ΓΥΝΑΙΚΑ - Νά κάνουνε τί οἱ δικοί της;

ΑΛΛΑΣ - Νά τήν πάρουνε..

Β'ΓΥΝΑΙΚΑ - Γιατί νά τήν πάρουνε; 'Από κείνους ἔφυγε κι'ἦρθε σέ μᾶς!...

ΑΛΛΑΣ - 'Απόψε ἔφυγε ἀπό παντοῦ !

Β'ΓΥΝΑΙΚΑ - "Οχι ἀπό μᾶς ! 'Απόψε εἶναι πού ἦρθε σέ μᾶς μπῆκε στό αἷμα μας καί στό πετσί μας μᾶς σημάδεψε ὅλους...Μήν ἀφήσετε νά μᾶς τήν πάρουνε.

./.

67

Γ'ΓΥΝΑΙΚΑ - Κανένας δέ θά τήν πάρη!

ΧΡΗΣΤΟΣ - Κανένας.

ΑΛΑΑΣ - Δέν καταλαβαίνω..Κι'όμως έσεΐς τήν κάνατε νά σκοτωθη.

ΜΑΝΝΑ - 'Εμεΐς τής εΐπαμε τήν άλήθεια έσεΐς τί τής εΐπατε ;

Β'ΓΥΝΑΙΚΑ - Καί έμεΐς τήν κάναμε νά σκοτωθη ; 'Εμεΐς δέν τήν πιστέψαμε. 'Εγώ ή ΐδια τή βασάνισα τήνε ρεζίλεψα. Όμως έμεΐς τήν κάναμε όμοια μέ μάς καί μεΐς τώρα τήν πιστεύουμε. 'Εσεΐς τί είστε, μέ τί μοιάζετε, πότε καί πώς σκοτώνεστε καί ποιοί σάς πιστεύουνε.(Οί γυναΐκες έχουν κυκλώσει τό τραπέζι).

ΑΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ- Θέτε τό μερδικό σας άπ 'τή μοιρασιά;....Ένα δαχτυλίδι....ένα βραχιόλι....ένα χρυσό ρολόϊ...αύτά εΐναι όλα, πάρτε τα! Καί μένει αύτή έδώ ώς άσκός έν πάχνη...κι' αύτό πού έγινε...Φωνάξτε ξενους της ξένους, βόρειους, νότιους άνατολικούς καί δυτικούς κι'έλάτε νά τά μοιραστοΰμε...Τό τραπέζι εΐναι μακρύ μάς χωράει όλους..!

ΑΝΤΡΕΑΣ - Θέλω νά πιήτε....

ΑΝΤΡΑΣ - Φέρτε κρασί...

ΑΝΤΡΕΑΣ - Κι'όχι κλάμματα...

Γ'ΓΥΝΑΙΚΑ - Όπως έκείνη θάθελε!.

Β'ΓΥΝΑΙΚΑ - Ότι είδε άμα πρωτόρθε!....

Α'ΚΟΠΕΛΛΑ - Πρωτόρθε κι'έμεινε....

ΜΑΝΝΑ - Τήν κόρη θάψε μέ χορό...

ΑΝΤΡΑΣ - Φέρτε λοιπόν κρασί....

Α'ΓΥΝΑΙΚΑ - Πόσο είν'όμορφη...

ΑΝΤΡΕΑΣ - Νά τή θυμάστε!..

Β'ΚΟΠΕΛΛΑ - "Δέ σ'έχασα δέ μ'έχασες
ξέρω τ'άστρο πού μένεις
ξέρω πού θάρθω νά σέ βρώ
καί πού μέ περιμένεις.

ΑΝΤΡΕΑΣ - 'Ο δρόμος εΐναι σκοτεινός κ.λ.π. ('Επανάληψις τοΰ κύκλου τοΰ τραγουδιοΰ καί τοΰ χοροΰ όπως στήν πρώτη εικόνα).

ΤΕΛΟΣ